

ЛИПЕНЬ
1975
Київ

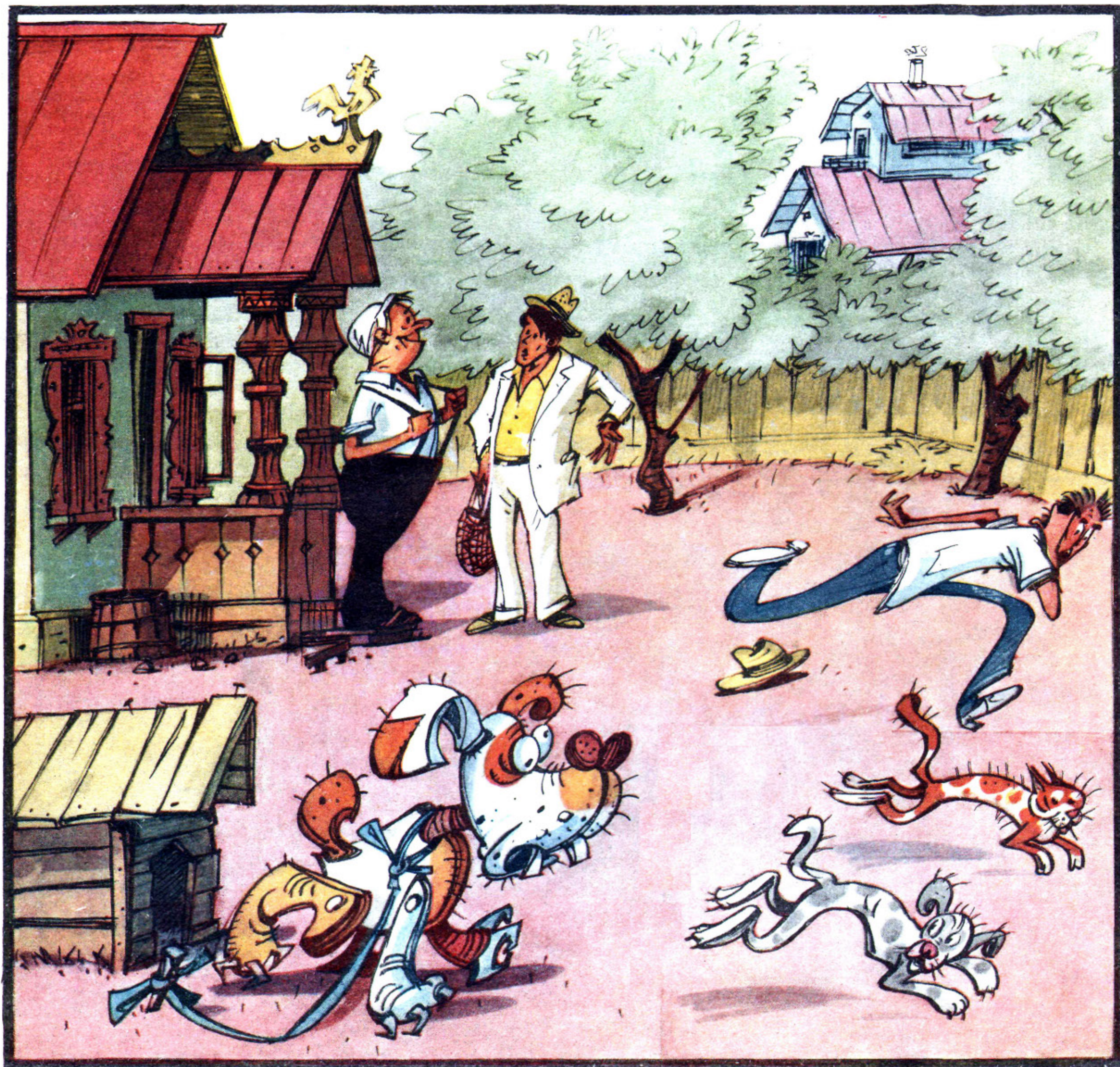
Виходить з січня 1927 р.

№ 13 (959)

Ціна номера 12 коп.

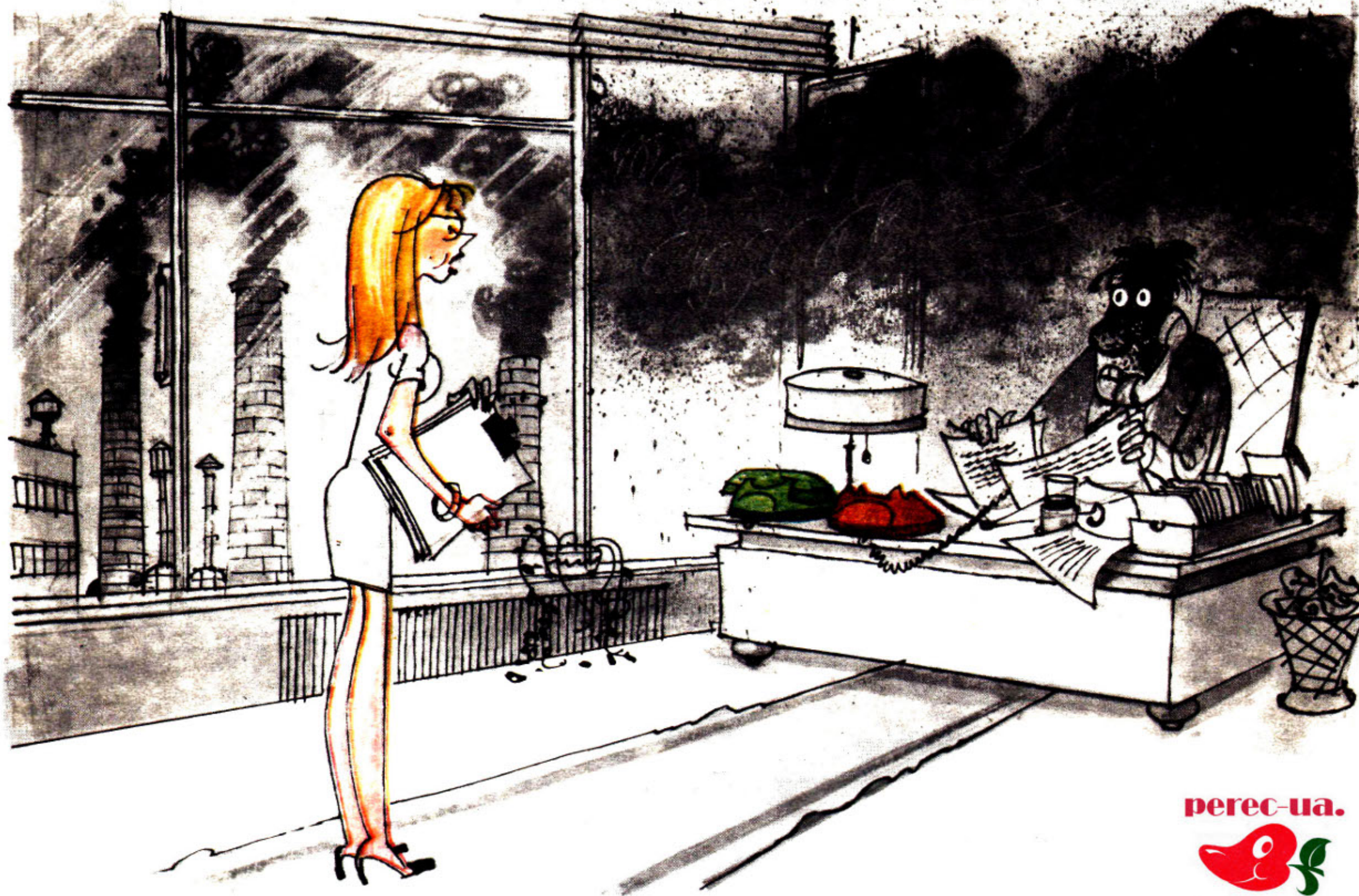

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

— Де це ти такого лютого пса дістав?
— Купив у магазині «Дитячий світ».

Докладніше про якість дитячих іграшок читайте у фейлетоні «Тисяча і одне «чому?» на 4 сторінці.

— Ой, Сидоре Петровичу! Відпочиньте, бо ви аж почорніли на роботі.

перес-иа.

перес-иа.

ХИБИ ВИХОВАННЯ

Часом буває так:

— Сашко, не крутись на уроці!

— Петько, ану слухай сюди, а не дулі горобцям тич!

Це — вчитель нашим дітям. Ми ж інколи думаємо ось як: «Та воно переросте! Воно посерйознішає. Ну, хай собі дитина трохи порозважається! Воно у нас — здібненьке, нагонить».

А «здібненьке» урок повертілося — і важливий матеріал пропустило. А потім виросло, та так і не «нагнало». Так і лишилася в його голові одна незаповнена прогалина. А потім через це трапляються часом великі неприємності...

Торік у листопаді в місті Змієві автомобіль «Жигулі-2103», переїжджаючи через міст, стрибнув у річку Мша. Двоє людей загинуло...

У січні цього року на тому ж мості пробив огорожу й мало не вскочив у річку «Москвич-408». За місяць перед тим автомобіль такої

ж марки ледь не здійснив зтяжнього стрибка з шляхопроводу на залізничну колію.

Чим викликана отака стрибучість зміївських автомашин? По-перше, ожеледдю, яка часто бувала цієї зими, а по-друге, помилкою шляховиків, які ремонтували минулого року асфальт. За існуючими нормами, висота бордюрів на мостах і шляхопроводах повинна бути 40—70 сантиметрів, а ремонтники зробили їх заввишки 40—70 міліметрів.

Відчуваєте різницю? А от ремонтники не відчули. Не слухали вони, мабуть, у рожеві дитинстві пояснень вчителя, коли той розповідав їм про метричну систему. Але найдивніше, що й керівники Зміївського міськвиконкому — голова С. М. Бурлуцький, його заступник М. В. Нестеров і директор міськкомунгоспу П. І. Дьяков — теж не помічають різниці між сантиметром та міліметром. Інакше вони, безумовно, вже давно розпорядилися б негайно покарати винуватців ремонтного браку і збільшити висоту бордюрів.

В. ЄРШОВ та інші водії автомобілів.
В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Харківська область.

ХОЧ ЛИСТИ Й НЕ НАДРУКОВАНІ...

Кор. ТАП передає з Ровенщини: оперативно відгукуються на скарги трудящих у Гоцанському райвузлі зв'язку. Так, не встиг начальник вузла т. Ричковський прочитати пересланий йому з «Перця» лист про те, що в колгоспі імені Щорса не працюють телефони, як тут же посплав у цей колгосп свого заступника т. Малька. Той негайно ж приїхав, покрутив диски усіх телефонів, упевнився, що вони не працюють, і повернувся в райцентр.

ТАП висловлює впевненість, що після чергової такої скарги з колгоспу ім. Щорса туди не гаючись завітає сам начальник райвузла т. Ричковський.

РЕЦИДИВУ НЕ БУДЕ

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Тяжке алергічне захворювання переніс недавно голова томашівського колгоспу в Дунаєвецькому районі В. М. Ткачук. За діагнозом лікаря, алергія настала після того, як Володимир Мойсейович поповів риби з місцевого ставу. Виявилось, що риба для його організму — протипоказана. У зв'язку з цим В. М. Ткачук розпорядився поспускати усі ставки на території колгоспу. Лише в одній бригаді ставок ще зберігся, але гребля там ось-ось розсунеться. Таким чином, новий рецидив рибної алергії В. М. Ткачукові більше не загрожує.

КОНКУРС НАЙПРУДКІШИХ

КІРОВОГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). Правління колгоспу ім. Фрунзе Ульяновського району оголосило конкурс серед бігунів. Десять найпрудкіших будуть зараховані до штату розсильними. Заробітну плату колгоспні спринтери і стайєри одержуватимуть в обласному управлінні зв'язку з тих 23 тисяч карбованців, які ще 1973 року колгосп перерахував управлінню на будівництво автоматичної телефонної станції. Правління колгоспу сподівається, що проблему диспетчерської служби таким чином нарешті буде розв'язано.

Телеграфне
гентство
ПЕРЦЯ

З одного боку і з іншого...

З Панасом Панасовичем я познайомився в їдальні. Сиділи за одним столом і розговорилися. Він, виявилось, теж не місцевий.

— На пенсії я, — сказав Панас Панасович, уминаючи вінегрет. — А це приїхав у місто своєї молодості, де починав трудовий шлях. Хочу, щоб і онук мій Васько трудився в цьому славному місті. Тому й приїхав «на розвідку». Обійшов майже всі сорок гуртожитків. Цікавився, де житиме Васько — майбутній робітник.

— І якого висновку дійшли? — запитує в старого, бо приблизно з цією ж метою — тільки за дорученням редакції — перебував і я в Дніпродзержинську.

— Та з одного боку нічого, а з іншого — шкода, що мій Васько не дівчина.

— Чому?

— Тому, що жив би він у прекрасному жіночому гуртожитку швейної фабрики імені Чубаря або в комфортабельному гуртожитку тресту «Дзержинськбуд» по вулиці Ленінградській, 138, де вихователем чудова людина — Лідія Семенівна Піткевич. Там і меблі хороші, і чистота, й порядок...

— А в інших, — питаю, — наприклад, у гуртожитках Дніпровського металургійного заводу імені Дзержинського — хіба меблі гірші чи порядку немає?

— Та ні, — розправив вуса Панас Панасович, — з одного боку, у металургів і чисто, і порядок, а з іншого, холодильників на кухнях немає. Я не хочу, щоб мій онук жив у будинку, з вікон якого висить ковбаса в торбинках та сало й масло в авоськах. Не-ес-те-тично!

Я з цікавістю подивився на співбесідника і тактовно зауважив, що рівень етики й естетики здебільшого залежить від вихователів гуртожитку.

— От-от, — погодився Панас Панасович. — А в гуртожитках на вулиці Долматова, 19, і по Ленінградській, 112, що належать Придніпровському хімзаводові, немає вихователів. Тому й естетика

там в інший бік пішла. Особливо в гуртожитку по вулиці Ленінградській: лекцій, бесід та вечорів відпочинку не проводять, зате на вікнах стоять радіоли й програвачі і ревуть так, що пів-Дніпродзержинська від тієї «естетики» здригається.

— От бачите, — кажу, — ви теж згодні, що погано без вихователів?

Панас Панасович доїв шніцель і прорік:

— З одного боку, воно справді погано, а з другого, як мати такого вихователя, якого має молоді гуртожитку Баглійського коксохімічного заводу, то краще ніякого не мати. По-перше, сам гуртожиток не зовсім...

— Що, протікає?

— Та ні, тепер уже таких, щоб протікали, не знайдеш. Там інше. З одного боку — приміщення нормальне. А з іншого боку — вікна першого поверху дошками забиті. І потім — немає в гуртожитку гарячої води, душової, буфету, пральні. Для того, щоб випрати сорочку, треба бігти в сарай, що на подвір'ї, розпалити вугіллям пічку, нагріти в чавуні води... А сарай же маленький, і в ньому не тільки перуть, а й купаються. Уявляєте?..

— Уявляю, Панасе Панасовичу. Але ви не доказали про вихователя і про дошки — чому вікна забиті: скла немає чи що?

— Ага, забув. Вікна, уже й не знаю хто звелів забити — чи голова завкому Герасимов, чи начальник житлово-комунального відділу Саєвич, — але забити їх, як мені сказали, з «профілактичною» метою: щоб, мовляв, з одного боку, хлопці до дівчат не лазили, а з іншого боку, — дівчата

до хлопців. Тепер вихователь Ключко Микола Максимович тільки те й робить, що організовує в червоному кутку масові баталії в доміно. Те, що він намагається дівчат залучити до цієї гри — півбіди. А от те, що він робить це безцеремонно — вривається до дівчат у кімнати, не постукавши, та ще й не вибачається, — це вже біда. Та може, поки Васько закінчить профтехучилище, культурний рівень вихователів підвищиться...

— А де він, ваш Васько? — не зрозумів я.

— Як «де»? — здивувався Панас Панасович. — Хіба я не сказав? Удома, закінчує восьмий клас. Потім поїде в ПТУ до Дніпродзержинська, а опісля — на завод. Я ж і приїхав усе розвідати заздалегідь.

— А в професійно-технічних училищах були?

— Навіщо туди ходити? Я оголошення читав. Усі сім училищ Дніпродзержинська мають прекрасні умови для навчання, хороші гуртожитки. Це мене менше всього хвилює: тут з усіх боків усе гаразд...

Я чомно промовчав. Справа в тім, що саме перед цим мені довелося відвідати заклади, де куються робітничі кадри. В більшості з них, дійсно, все гаразд. А в профтехучилищі № 4, «опікуном» якого є трест «Дніпрометалургмонтаж», далеко до гаразду. Якщо класи для навчання хороші, то у житлові кімнати страшно зайти: двері поламані, підлога хитається — прогнила, до стін боїшся доторкнутися рукою. Недарма в кімнатах немає жодної розетки: колись забивали цвях і стіна впала.

Не краще і в профтехучилищі № 26. Два десятиліття готували там кадри для «Дніпроспецбуду», а в подяку за це трест не спромігся зробити ремонту. Бачачи таке діло, керівники міста та обласне управління профтехосвіти позбавили трест «батьківства» й передали училище іншому «опікунові». Може, хоч тепер справи покращують...

Але про це я не сказав Панасові Панасовичу. Може, до того часу, поки Васько закінчить восьмий клас, у згаданих профтехучилищах стануться якісь зміни. А може, онук в інше училище піде вчитися. По-всякому може бути... А от розкажи я старому про все, то з одного боку, наче й нічого, а з іншого — хто його знає?..

Записав бесіду з Панасом Панасовичем і перевіряв факти спец. кор. Перця ІВ. НЕМИРОВИЧ.

м. Дніпродзержинськ
Дніпропетровської області.

ПЕРЕВАГА

— Мій татусь, — хвалився Володя, — Апаратник на заводі.
— Не хвались, — говорить Гнат, — В нас є вдома апарат!

ЧОГО БРАКУВАЛО

— Чому з весілля повернувся так швидко?
Чи, може, не вгощали там, Павло?
— Ні, ні — були напої і наїдки,
Та марлі і зеленки не було.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ
на Ровенщині.

ОСВІДЧЕННЯ НА СУЧАСНИЙ МАНІР

Не можу прожити без тебе й хвилини,
Люблю тебе, мила, хоч вір, хоч не вір,
Як пляшку дешевого «біоміцину»,
Як модні «техаси», протерті до дір!..

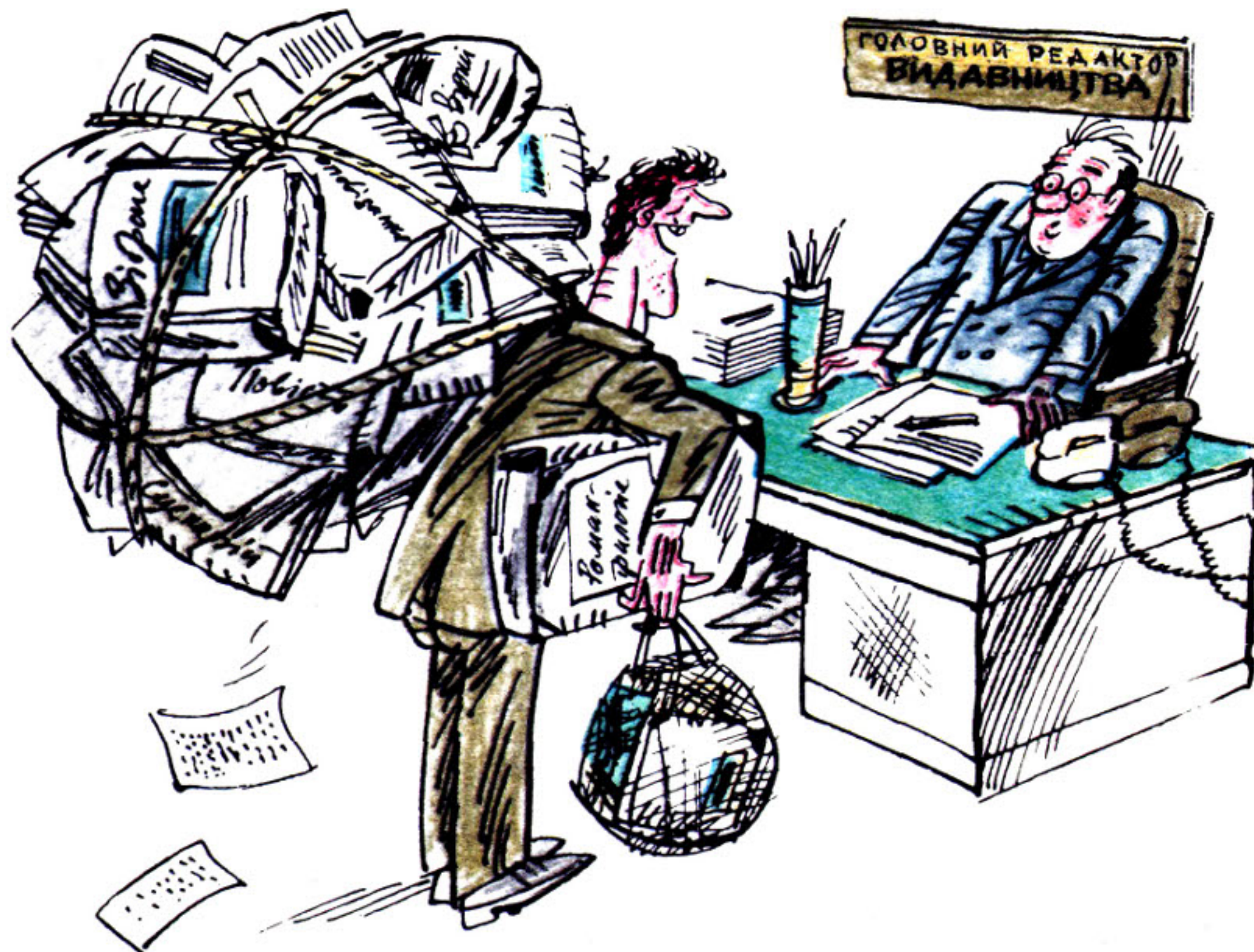
Іван КУЛИК.

м. Кривий Ріг.

СКРОМНЯГА

У Михайла мускули і груди,
Наче у Геракла.
— Підіймав би штангу! — радять люди. —
Сили б не забракло...
Опуска Михайло очі скромні:
— А які платитимуть підйомні?..

Володимир ЧУБЕНКО.

— Ви що, прийшли сюди знущатися?
— Та ні, видаватися!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Тисяча і одне ЧОМУ?

Як стверджує педагогіка, спілкування з дитиною вимагає від дорослого перш за все терпіння. Бути терплячим батьком — це значить спокійно і розумно відповідати на її нескінченні «чому».

Цією педагогічною порадою користувався і я, оглядаючи разом із сином Тимком республіканську виставку іграшок.

Спочатку син мовчав, вражений неймовірним видовищем. Такої кількості машин і танків, ведмедів і зайців, собак і ляльок, зібраних під одним дахом, йому за своє семирічне життя бачити ще не доводилося.

— Ось полюбайся, — кажу йому, — все це для тебе. Двісті фабрик і заводів республіки працюють для того, щоб тобі було цікаво, щоб тобі було весело. А от я в твої роки навіть уяви не мав про щось подібне. Єдине, чим я бавився, — це тричі залатаним м'ячем...

— А чому оцей м'яч такий страшний? — безцеремонно перебив він, вказуючи на стенд із продукцією Копичинського виробничого об'єднання.

— Ти маєш на увазі колір? Справді похмурий, — погодився я. — Та вам, дітякам, який красивий не дай, все одно в грязюці вивалює.

— А чому він такий важкий? — запитав Тимко, піднімаючи м'яч, мов гиру.

— А це спеціально, — пояснив я, — бо вам, шибеникам, тільки зроби нормальний м'яч — повибиваєте шибки аж на сьомому поверсі.

— А чому, — питає Тимко, — у гумових зайців одне око вище, друге нижче?

— Буває, і дорослі помиляються — кажу. — Але Київський завод гумо-

вих виробів не лише зайців випускає. Робить він і інших гумових звіряток. Правда? — звернувся я за підтримкою до одного з екскурсоводів.

— Так, випускає, — підтримав екскурсовод, — тільки чимало з тих, що він надіслав на виставку, полонилися, коли ми їх надували.

— Подивись, які ляльки, — потягнув я сина до інших експонатів.

— А чому вони такі однакові? — запитав Тимко, зупинившись біля стенда з ляльками харківського виробництва.

Хлопець мав рацію. Ляльки на цьому стенді були всі, наче від однієї мами. Голівка ляльки «Віта» варіювалася з різними тулубами.

— Що поробиш, — сумно відповів я, — трапляється, що й заводські художники мають не дуже багату фантазію. Тут їм можна тільки поспівчувати...

— А чому в цієї голова розпадається на дві частини? — показав Тимко на ляльку одного з заводів Шостки.

— Мабуть, поспішали дуже дяді й тьоті, відправляючи її на виставку, тому й зашили погано, — припустив я.

Тимкові «а чому?» були цілком природні. Я теж ледве стримувався, щоб не запитати у представників Дніпропетровського комбінату іграшок, Харківської фабрики іграшок, Ворошиловградської фабрики ляльок, чому їхні «Віти», «Мальвіни» і «Зої» одягнуті так, наче збираються боротися за приз замазури. Чому обличчями вони скидаються на індивідуальних мумій, а взуття їхнє таких фасонів, ніби навмисне скопійоване з продукції злісних бракоробів. Але сині вказав:

— Пішли краще до іншого відділу. Бачиш, он які чудові собаки, вовки, ведмеді.

— А чому, — знову сів на свого улюбленого коника Тимко, — усі зайки, вовки, собаки, ведмеді грають на барабанах?

Тільки тепер я помітив, що всі так звані каркасні звірі одеського виробничого об'єднання «Чорноморська іграшка» застигли в однакових позах — у позах барабанщиків. Мовби девізом цьогогорічної виставки був саме барабан.

— Не подобаються з барабаном, ходімо до стенда м'яко-набивних іграшок, — сказав я.

— М'яко як? — не зрозумів хлопець, беручи зі стенда Луцької фабрики іграшок собачку.

— На-би-вні, — повторив я.

— Набивні, бо нею можна гулю набити? — поцікавився Тимко.

Я взяв з його рук собачку і тільки тоді зрозумів, що в його запитанні є сенс. М'яко-набивна іграшка була, мов чавунна.

Та хлопець уже побачив стенди з металевими іграшками, і котики, собаки-леви були негайно забуті.

Він тримав у руках пістолет-автомат львівського об'єднання «Полонина».

— А чому він такий некрасивий та іржавий? А чому дуло хитається?

— Але принаймні тут хоч курок можна натиснути, — заспокоїв його я. — А в тому пістолеті дніпропетровського заводу «Металіст», що ми позавчора купили, курок не зводиться.

— Дивись, гра «Футбол», така, як у мене! — радісно вигукнув Тимко, підбігши до стенда з продукцією чернівецького виробництва.

— Тільки твоя в перший же день зіпсувалася, а ця, мабуть, діє, — сказав я.

— Дозвольте мені погратися ось цією іграшкою, — звернувся Тимко до чергового.

— Навіть коли б я і дозволив, гратися нею ти б не зміг, — пояснив черговий, — бо в багатьох футболістів пружинки повідпадали. Вони не те що грати, стояти рівно не можуть. Бачиш — понахилилися...

— А що це за годинники? — переключився Тимко на продукцію об'єднання «Чорноморська іграшка». — Хіба такі бувають?

— Були, синку, — заспокоїв я його. — Твій дід, вірніше — прадід, носив саме такі. Просто дяді й тьоті з того об'єднання трохи не встигають стежити за модою...

— А що возять на цих колясках? — поцікавився хлопець.

— Ляльок. Видно, працівники Львівського автобусного заводу так звикли до великогабаритної продукції, що й коляски для ляльок випускають з таким розрахунком, щоб у них могли вміститися ще й маленька господиня з бабусею.

Звичайно, не на всі запитання сина я міг дати вичерпну відповідь, і тому доводилося все частіше звер-

татися за роз'ясненнями до працівників виставки. На запитання: чому немає на виставці тракторів і комбайнів, баштових кранів і бульдозерів, іграшкових побутових приладів, чому електроіграшки мають дуже одноманітні форми руху: «вперед — назад», — нам пояснили, що наступного року виробництво металевих іграшок збільшиться на два мільйони карбованців.

— Отже, запасайся терпінням і чекай, — порадив я синові.

— Але я хочу мати дерев'яний конструктор, — вперто наполягав він, коли виявилось, що в куточку дерев'яних іграшок конструкторів немає.

І знову на допомогу нам прийшли працівники виставки, які в популярній формі розтлумачили, що деревообробним підприємствам абсолютно не вигідно випускати конструктори: клопоту багато, а прибутку — як кіт наплакав.

Саме цим пояснюється й те, що промисловість не виробляє сачків. Бо ніхто не хоче робити для них дерев'яних ручок. А звичайні дитячі прапорці стали справжнім дефіцитом, бо нікому не хочеться виготовляти дешевих паличок.

— Але ж хтось може примусити директорів підприємств? Тільки треба про це куди слід написати! — з пафосом вимовив я.

— Хтось примусити, мабуть, може, — погодилися працівники виставки. — Тільки іграшкою займаються так багато міністерств і відомств, що невідомо, до кого апелювати, — чи до Міністерства легкої промисловості, чи до Міністерства місцевої промисловості, чи до деревообробників, чи до торговельних працівників, які виконують тут роль міжвідомчих зв'язківців. Кожне підприємство саме собі затверджує асортимент, саме собі встановлює ціни. Наприклад, ялтинське об'єднання «Таврія» продає ялинкові «сніжинки» по дві копійки за штуку. А Тернопільська фабрика ялинкових прикрас випускає значно гіршої якості «сніжинки», які коштують удвічі дорожче. Деякі підприємства випускають гірлянди вартістю 60 копійок за штуку, а от Лисичанська фабрика оцінює свою таку саму гірлянду аж в карбованець...

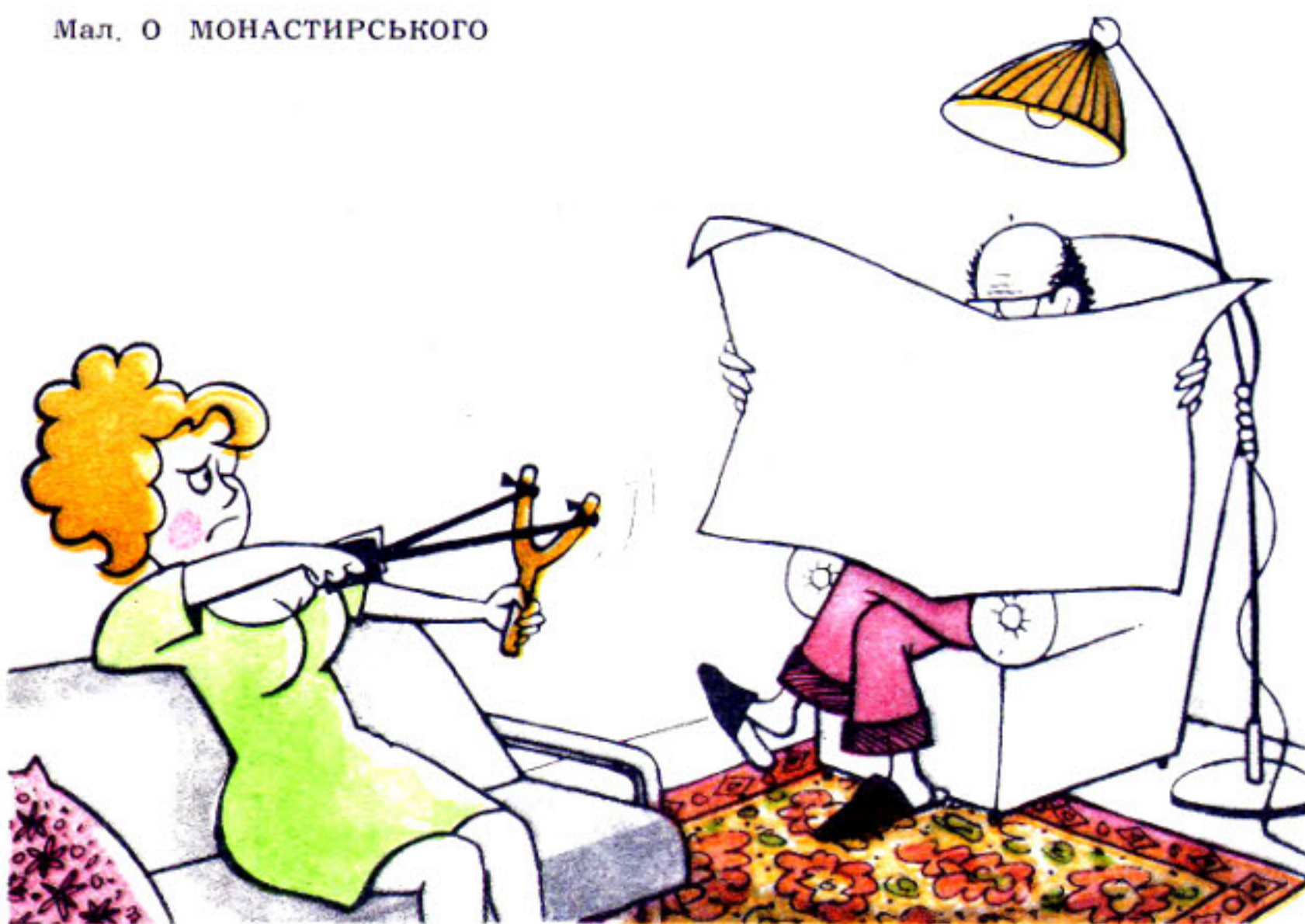
— А написати ви можете, — люб'язно дозволили мені. — Ось книга пропозицій, сідайте собі в куточку і пишть. Потім її обов'язково прочитають компетентні люди — виробничники, торговельники, педагоги... Будемо щось вирішувати...

— Правильно, тату, — зрадів Тимко, — давай напишемо, що виставка іграшок нам дуже сподобалася. Тільки...

— Тільки? — А чому не горять оці бенгальські вогні? — запитав він, спостерігаючи, як біля стенда Івано-Франківської галантерейної фабрики якийсь солідний дядя чиркав, як мінімум, уже десятим сірником...

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

Без слів.

Я К У К І Н О

«ФАНТОМАС»

Касиром Гриця прийняли,
Від каси ключ йому дали.
А він побув лише три дні —
І зник. Пропав у даліні...
Ані касира, ні грошей!
Тож ходить чутка між людей,
Що Гриць —
не Гриць то був у нас,
А, очевидно, —
Фантомас!

«СЬОГОДНІ, ЗАВТРА І ЗАВЖДИ»

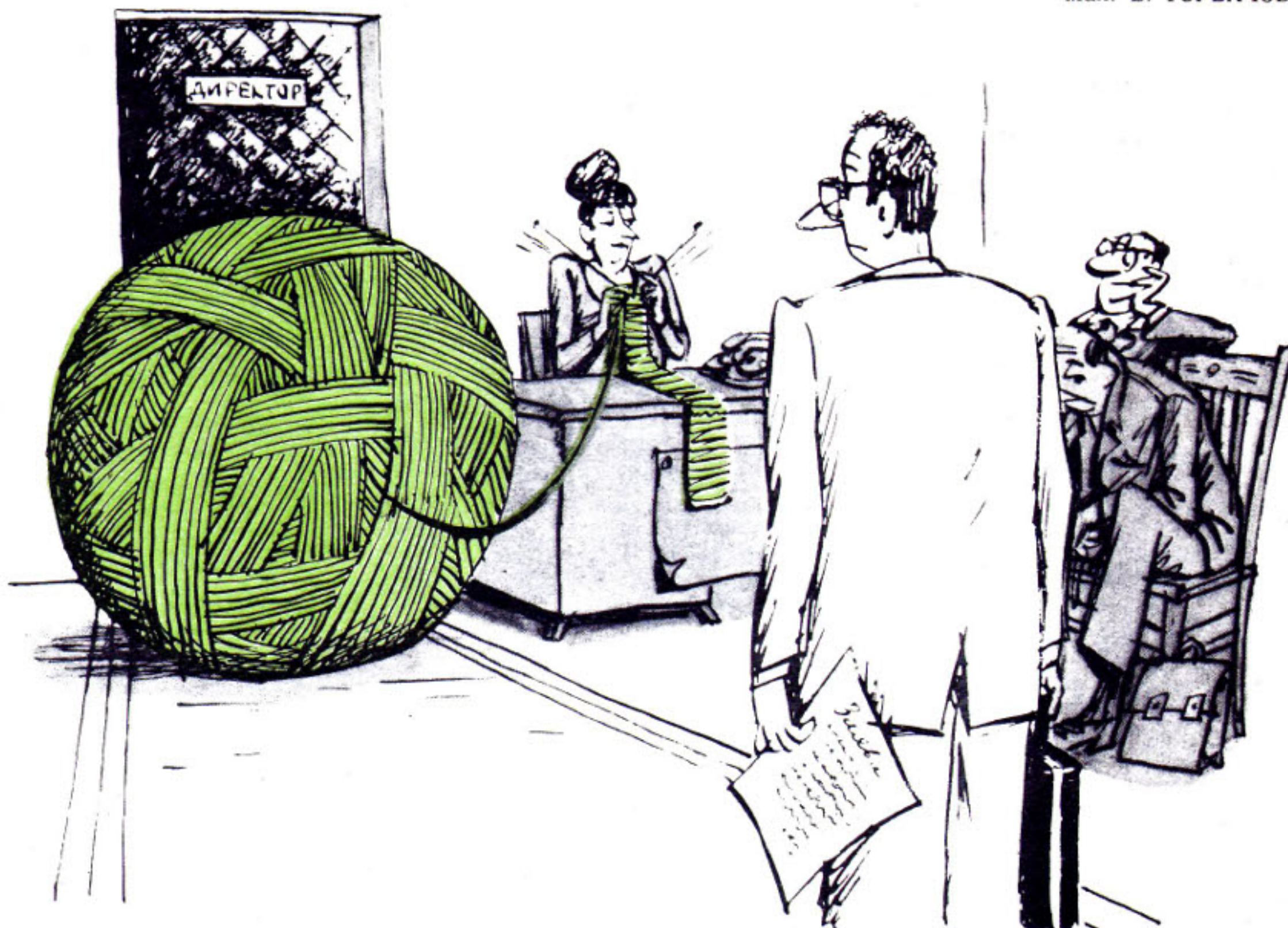
В меню біфштекс є і лангети,
Коли в їдальню не зайді...
Та на роздачі — лиш котлети
Сьогодні,
завтра
і завжди!

«СПОГАДИ ПРО МАЙБУТНЄ»

Комірник Свистопляс Кузьма
Крав усе, що вважав за путнє,
А десь ждала його тюрма,
Ніби
спогади про майбутнє...

Анатолій ЖИТНИК.

м. Київ.

Без слів.

В Н Е С К И
Н А П Л А Н

У Бродівському автотранспортному підприємстві № 13116, кажучи м'яко, страшенно не люблять приватного автотранспорту. Така, кажучи уже зовсім м'яко, ненависть вибухнула, подекують, того самого дня, коли якийсь там водій автобуса не довів до плану десяти копійок.

— Ех, — сказав він, — ех! Якби на останній зупинці баба Мирося не сіла в «Запорожця» свого внука, а поїхала зі мною — план був би, як лялечка.

І стільки в цій репліці було суму, нерозділеної любові до виконання і перевиконання виробничих завдань, що гіркотою заронилося вона у серця не тільки рядового складу, а й керівників підприємства. А в бухгалтерії одразу підраховали, у які збитки вилетіть баба Мирося, якщо її з пункту «А» в пункт «Б» щодня протягом року возитиме онуків «Запорожець». Виходила невтішна картина.

Випадок з бабою Миросею прояснив, нарешті, всі фінансові біди, які час від часу лихоманили АТП. Зменшення пасажиропотоку — ось що рубало під корінь.

Тепер уже нікого не дивувало, чому це Степан чи Іван не довозив із рейсів десятку, а то й дві. До речі, про Івана. Прізвище в нього — Різник. Так він минулого року не додав до виконання плану не десятку, а цілих 600 карбованців. Отак його обпатрали власні «Запорожці» та «Жигулі»!

Зрозуміла річ, у директора АТП Фадія Андрійовича Боярчука, як мовиться, голова обертом пішла, бо ж не один Різник провалив план. Чи варто говорити, що він кріпко сварив у душі технічну революцію, яка масово пересаджує громадян з автобусів у новенькі легковики.

Мо', й досі б та технічна революція діставала круті епітети, якби недавно в одному з рейсів контролери не виявили (і чому тільки раніше не виявляли?) в машині згаданого Івана Різника тридцять безбілетних пасажирів. Зауважимо, що їхало їх всього тридцять два. Після цього оцінки

технічного поступу дещо пом'якшали, а бухгалтерія майже вибачила бабі Миросі.

І ось на стіл директора Боярчука лягає така заява: «Працюючи в Золочівській автоколонії Бродівського АТП № 13116, я деколи провозив безбілетних пасажирів, а гроші брав собі. Прошу ці гроші, які привласнені мною, прийняти в касу у сумі 400 крб.»

— О, тепер ти, Іване, добрий хлопець! — вигукнув Ф. А. Боярчук. — Так і в передові виїдеш...

Між іншим, директор не жартував і зовсім не перебільшував можливості наблизитись до Дошки пошани. Саме в такий спосіб водій С. Чорний вир-

вався уперед. Що цьому передувало, важко сказати: чи бесіда «по душах», чи ще щось з арсеналу адміністрації в галузі морального впливу... Так чи інакше, але раптом С. Чорний, як і Різник, звернувся до бухгалтерії: «Прошу прийняти від мене 50 карбованців за систематичні перевозки безбілетних пасажирів. Хочу внести в касу у зв'язку з невиконанням плану».

С. Чорного можна вітати за блискучу ініціативу, але звинуватити в лінощах. Річ у тім, що він не підрахував збитків, яких завдав АТП, і замість 16 карбованців, яких йому бракувало до виконання плану, швигонав, як ми бачили, аж 50, перевиконавши виробничі завдання на 36 карбованців. Той же Різник через таку ж помилку перевиконав місячний план на 21 карбованець.

Внески на план стали системою у бродівських автомобілістів. Задоволена адміністрація, і, як не дивно, задоволені й хапуги (інакше їх не назовеш). А задоволені тому, що на суму чергового внеску вони беруть коток необлікованих квитків і продають в автобусах, привласнюючи державні гроші.

Отак воно! Всі чесні, все файно, всі й надалі за кермом.

Не можна сказати, що адміністрація АТП бореться за план тільки в такий спосіб. Вона застосовує й іншу випробовану форму впливу — догани. Торік, наприклад, їх видано 468 (!). Щоправда, багато хто з водіїв навіть не відає, що дістав догану, бо наказів, як правило, не доводять до відома.

Але все одно: наслідки — колосальні. Минулого року було зафіксовано тільки 336 випадків фінансових порушень. Як бачимо, їх уже на 132 менше, ніж стягнень.

А далі, певно, буде ще ліпше. Бо там, де над усе цінують показуку, — завжди благодать.

Г. КРОПИВНИЦЬКИЙ.
В. ПАЛЬЦУН.

Львівська область.

ЛІТУНОВІ ПРИГОДИ
У ПОШУКАХ ПОГОДИ

За довгими карбованцями Гнат
Летів на крилах до Кривого Рога.
Завод одвідав, шахту, комбінат,
І знов лаштує чемодан в дорогу...

— Куди це дідько вже тебе несе?!
А він — на зауваження критичні:
— Заякорився б тут, та над усе
Життя псують умови кліматичні.

Тож через них тікаю звідсіля.
Не до душі мені така погода:
Біля мартенів — спека дошкуля,
А у забої — мучить прохолода...

Іван КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

Героєві Соціалістичної Праці
письменникові
Юрію Корнійовичу СМОЛИЧУ — 75

У Вас — річниця лиш сімдесят п'ята.
Казавши правду, це ж — не кругла дата!
Отож, чудову маючи нагоду,
Укласти з Вами хочемо угоду:
Давайте спільно чверть століття ждати,
Щоб круглої-таки доскочить дати!
А нині — просто хочемо сказати:
Вам, славному творцеві-ветерану,
Складаємо якнайширшу шану
За чесний труд Ваш, гідний похвали.
Здоровенькі були!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯЦА

Дівочі мрії

Коли б я мала крила орлині,
Коли б я вмiла літати,
Перелетіла б через долину
Коровам їстоньки дати...

Отак частенько співають дівчата-доярки, поспішаючи ранком на ферму по греблі, яку прорвало ще за часів головвання... Та вже й не пригадаєш, хто тоді головував у колгоспі імені Шевченка Шепетівського району на Хмельниччині.

Чимало води збігло крізь ту злочасну греблю. Вода собі текла. Голови собі мінялися, а фуражири, доярки, телятниці та інші колгоспники та колгоспниці як мріяли про орлині крила, так і мріють, бо до колгоспного двору восени та навесні добиратись — справа вельми небезпечна. Можна зірватись із хиткої кладочки і шубовснути у каламутну ковбаню, можна зав'язнути в багнюці на ставиську. Одне слово, дорога непевна, та й годі.

Гріх сказати, що ніхто нічого не думав у селі Корчику про будівництво містка. Років п'ять чи шість тому до ями на греблі привезли і скинули купу каміння. Його і тепер видно узимку та навесні. Влітку то ні. Бо воно так заростає бур'яном, що кажуть, ніби там лис переховується і звідтіль стартує на курники.

Більшого попередні голови зробити не встигли, хоч кожен з них обіцяв колгоспникам, що буде і ставок, і млинок, і вишневецький садок.

Нині в Корчику керує колгоспом тов. Бурлака Петро Зотович. І дівчата-доярки люблять йому співати тієї пісні, про яку йшла мова вище. Бо вірять, що він таки приборкає нарешті оту неспокійну річку, яка влітку сама зникає, а восени та навесні на ферму не пускає.

Василь КРАВЧУК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

С. П. Бондаренко обіймав посаду керуючого відділком колгоспу ім. Чкалова у селі Бирзулове Новомиргородського району на Кіровоградщині. А «обійми» у нього були такі широкі, що скільни б у них не потрапляло громадського добра, все мало. Вдома він тримав багато свиней, а годував їх краденими в колгоспі відходами кукурудзи. А до того ще й самогонку гнав. Навіть апарат власний мав.

Про це розповідалося в листі Перцеві.

Секретар Новомиргородського райкому партії т. Грабовий повідомив редакцію, що факти повністю підтвердились.

Бондаренка С. П. виключено з рядів КПРС і знято з посади керуючого відділком.

ВИПАДОК НА БАЗАРІ

(За народним жартом)

Купив на ринку чоботи Хома,
Та й ну блукать, поклавши їх на воза.
А повернувся, зирк — чобіт нема:
Вже встиг поцупити їх якийсь проноза.

— Ну що ж, бува. Базар на те й базар.
Тут треба мати добрі очі й вуха,—
Розраджував Хому сусід Назар,
А той пригадував історію кожуха.

Як його рідний батечко Явтух
Поїхав в місто з матінкою в парі.
Рушав із дому — знає: був кожух,
Вернувся — нема: украли на базарі.

— Тож світ, скажу відтак, не без роззяв,—
Гука Хома та так, аж коле в вуха.—
Ну й буде ж тим, хто чоботи узав,
Як батькові було, коли кожуха...

Почув те злодій і злякався до сліз,
Затрясся, мов схопив десь лихоманку.
Прибіг, поклав хутесенько на віз
Оту, ще вранці взяту, озуванку

Й пита Хому: — Що ж з батечком було?
Вже вибачай за жарт такий, братухо.
— Та що ж було? Сміялось все село,
Що батько залишився без кожуха.

Олександр КЛИМІША.

м. Прилуки
Чернігівської області.

Чула я від кількох своїх знайомих, що вони тицяють хабарі направо й наліво. Без хабара ні кроку. Мабуть, саме тому так бадьоро й крокують життям.

Вирішила і я випробувати силу хабара. У магазині меблів. Попросила продавця, вгодованого, дебелиого парубка, дістати мені імпортний комплект вітальні.

— У боргу не залишусь, — сказала й багатозначно подивилася йому в очі. — Розумієте?

Через тиждень він дзвонить — є комплект. Одержали один-однісінький, а претендентів — сотня. Розумієте?

Коли гроші в касу було заплачено, меблі навантажено на машину, продавець загородив мені дорогу, вигнув свою шию і блимає спідлоба. Розумієте? Тицьнула я йому, що було в руках, і поїхала з меблями додому.

Наступного дня — дзвонять. У той самий магазин викликають. Термінова справа, з деталями ознайомитесь на місці.

Приходжу. А там уже весь персонал на матраці засідає. В центрі — вгодований парубок.

— Ми викликали вас тому, — офіційним тоном почав завідувачий ма-

газином, — що ви намагалися облити брудом наш колектив.

Поглянула я на їхні обличчя. Справді, такі помиті, чистенькі, аж виблискують.

— Але це вам не вдасться, — вів далі завмаг. — Докладніше скаже про це товариш Лапа.

— Що там багато говорити, — товариш Лапа засунув руку в кишеню, — ось бачите!

Вітаєте ЖИЛІНСКАЙТЕ

ГУМОРЕСКА

ХАБАР

І почав розгортати папірець.

— Я, — каже, — миритися з цим аж ніяк не можу. — Його шия почервоніла. — Я їй, бачте, імпортний гарнітур меблів, а вона мені — сто грамів ірисок. Ось, — він дістав одну іриску й підняв її, наче жабеня за лапку.

— Яке нахабство! — зашуміли на матраці.

— Якщо ти людина проста, з народу, продавець, то... то можна тобі, як собаці, так? — розмахував він

«жабеням». — За отакий гарнітур! — схопився він за голову.

— Чому ж як собаці? — наївно здивувалася я. — Собака цукерок не їсть...

— Чуєте! — підскачів Лапа. — Я для неї гірший за собаку! Собака не їсть, а Лапа все зжерти може. Отакий гарнітур! — він захрустів суглобами пальців.

— Щодо собак, — втрутився за-

увесь пакунок — тільки його й бачила.

Усі на матраці принишкли. — І хто ж, — посміхнулася я, — хто повірить, що сто грамів дешевих ірисок можна дати за такий гарнітур? — останні слова я вимовила тоном Лапи. — Дурників із себе вдаєте?

— То як же було? — суворо спитав Лапу завідувачий. — Ти справді сам запхав іриски в кишеню?

— Та запхав... було ж загорнуто... не бачив... Боже мій, за такий гарнітур! — знову простогнав він.

— Знаємо самі, який гарнітур, — суворо перебив його завмаг. — Отже, ти сам сховав у кишеню? Якщо так, — він уклонився мені, — щиро вас перепрошуємо, а з товаришем Лапою проведемо бесіду в індивідуальному порядку.

— Але дуже його не карайте, — великодушно попросила я. — Він людина проста... з народу... Розумієте?

— Еге ж... — подав голос Лапа.

По-дружньому попрощавшись з усіма, я вийшла з магазину і з прикрістю подумала: а мої знайомі хабарі роздають направо й наліво. От диваки! Можна ж дати на лапу сто грамів ірисок...

Переклав з литовської
Іван ЩЕЛЕНКО.

АФОРИЗМИ

- Іноді верблюдові легше пройти крізь вушко голки, ніж баранові — у ворота м'ясокомбінату.
- Якщо на злодієві горить шапка — не хвилюйтесь: він украде іншу.
- Чи багато людині треба, щоб вона перестала нею бути? Лише півлітра.

● Чим далі в ліс — тим більше... браконьєрів.

Бор. ЯКОВЕНКО.
м. Хабаровськ.

ФРАЗИ

- Що може бути упертішим, ніж факти? Тільки люди.
- Вважала себе молодою: всі говорили, що в неї дівоча пам'ять.

● Замкнуте літературне коло.
Євген АДРИЧ.

КРИХТИ

- Штучна краса нагадує марсіанські канали: її теж видно тільки здалеку.
 - З усіх тварин цивілізація не загрожує тільки зеленому змію.
- Ст. КИРЕЙЧУК.
м. Мозир
Гомельської області.

Мал. В. ШИРЯЄВА

Без слів.

ВИЛІЗАТИ ПО ЧИ ВОДИ

Спочатку начальник Харківського спеціалізованого управління № 582 тресту «Укрбурвод» В. Г. Федосюк не погоджувався братися за цю роботу ні за які гроші. Зрештою, заклавши руки за спину, він кілька разів пройшовся взад-вперед по території Лубенського ремонтного заводу і лише тоді кинув оком на представників дирекції заводу, які, похнюпившись, брели позаду:

— То, значить, хочете, щоб ми пробурили вам артезіанську свердловину?

— Хочемо! — хором вигукнули ті і благально подивилися на Федосюка.

— Ну, добре, за сім тисяч карбованців ми не те що до води, а й до нафти доберемося, — пообіцяв Федосюк і знову гордо пішов подвір'ям.

— Не треба до нафти! — замахав руками директор заводу. — Нам тільки б до води... Щоб забезпечити потреби підприємства. Та й робітники, які живуть о-он у тому п'ятиповерховому будинку, з відрами до колонки не бігатимуть.

— Тоді будемо бурити ось тут. — В. Г. Федосюк зупинився і ткнув ногою у землю.

На місце події примчали спеціалісти з управління, забили кілочок туди, куди вказав начальник, після чого закипіли бурильні роботи.

Так це було чи трохи не так, — прискіпуватись не будемо. Важливо те, що свердловину пробурили. Але з певним відхиленням від проекту. А тому і води з неї вистачило тільки на те, щоб кілька разів полити фікус у директорському кабінеті.

А Федосюку відтоді не те що працювати, а й дихати спокійно не дають. Тільки-но вранці переступить поріг кабінету — кличуть до телефону, бо з Лубенського ремонтного дзвонять: «Відремонтуйте свердловину!»

Пообіцяє.

Вийде в коридор, щоб з підлеглими перекинутись словом, а там — делегація. З Лубенського ремонтного. Із сльозами на очах:

— Відремонтуйте, — благають, — бо завод зупиниться!

Федосюк заспокоїть. Навіть запропонує склянку води. Попрошається з делегацією, а за день-два на столі знову гора листів і телеграм з того ж таки заводу. І знову доводиться обіцяти. На початку 1974 року вимушений був навіть підписати договір про ремонт тієї злополучної свердловини.

В кінці року запевняв, що пробурять нову. І таки пробурили, але не кращу, ніж перша.

Шостого лютого цього року В. Г. Федосюк власноручно вивів резолюцію: у березні буде вода. Вивів на папері, тільки, видно, толк від його письмових обіцянок такий же, як і від тих, що по воді вилами писані.

Полтавська область.

М. ПРУДНИК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Продавщиця магазину села Ульянівки Переяслав-Хмельницького району на Київщині Михайловська Н. В. встановила неослабну опіку над покупцями. Хочеш — не хочеш, а вона покупцеві неодмінно всуне який-небудь непотріб. У навантаження.

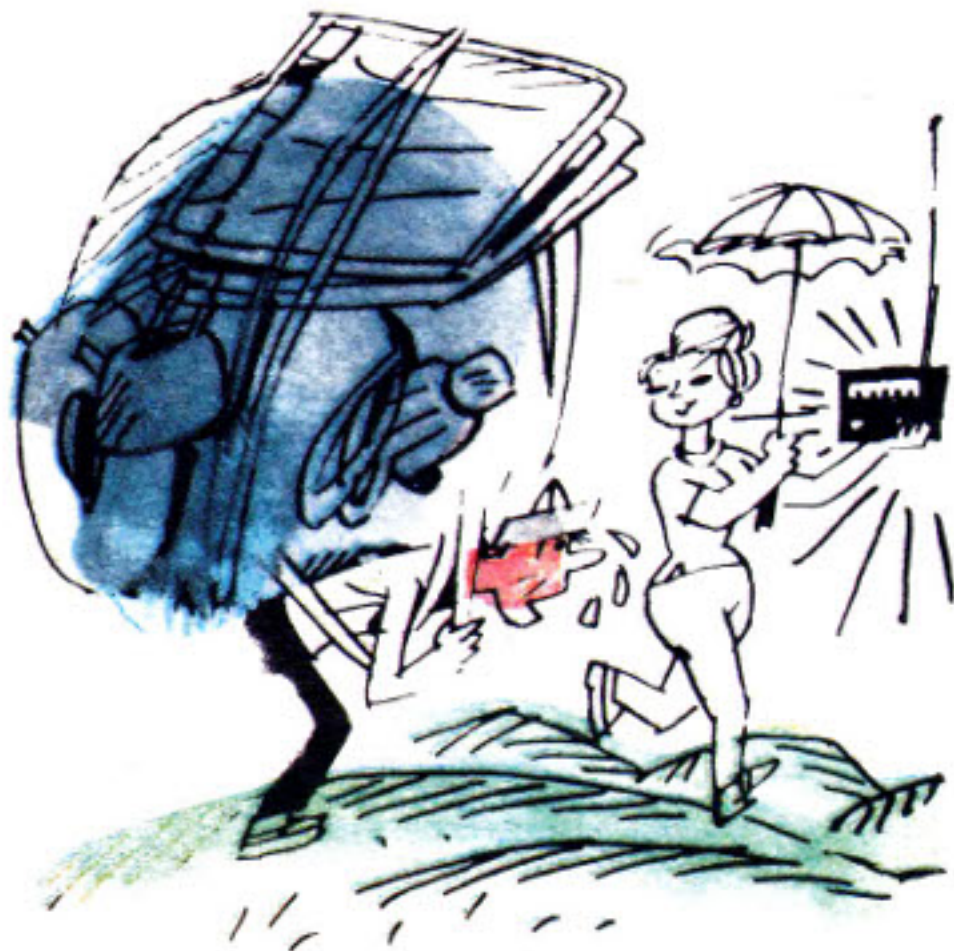
На ці грубі порушення правил торгівлі люди скаржилися голові правління Хмельницького споживчого товариства Пискуну П. К. Але той тільки відмахувався від скарг.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Заступник голови правління Київської облспоживспілки т. Ковтуненко повідомив, що факти підтвердилися. За грубе порушення правил радянської торгівлі та безконтрольність Михайловську і Пискуна з роботи знято.

ТУРИСТСЬКІ МАНДРИ

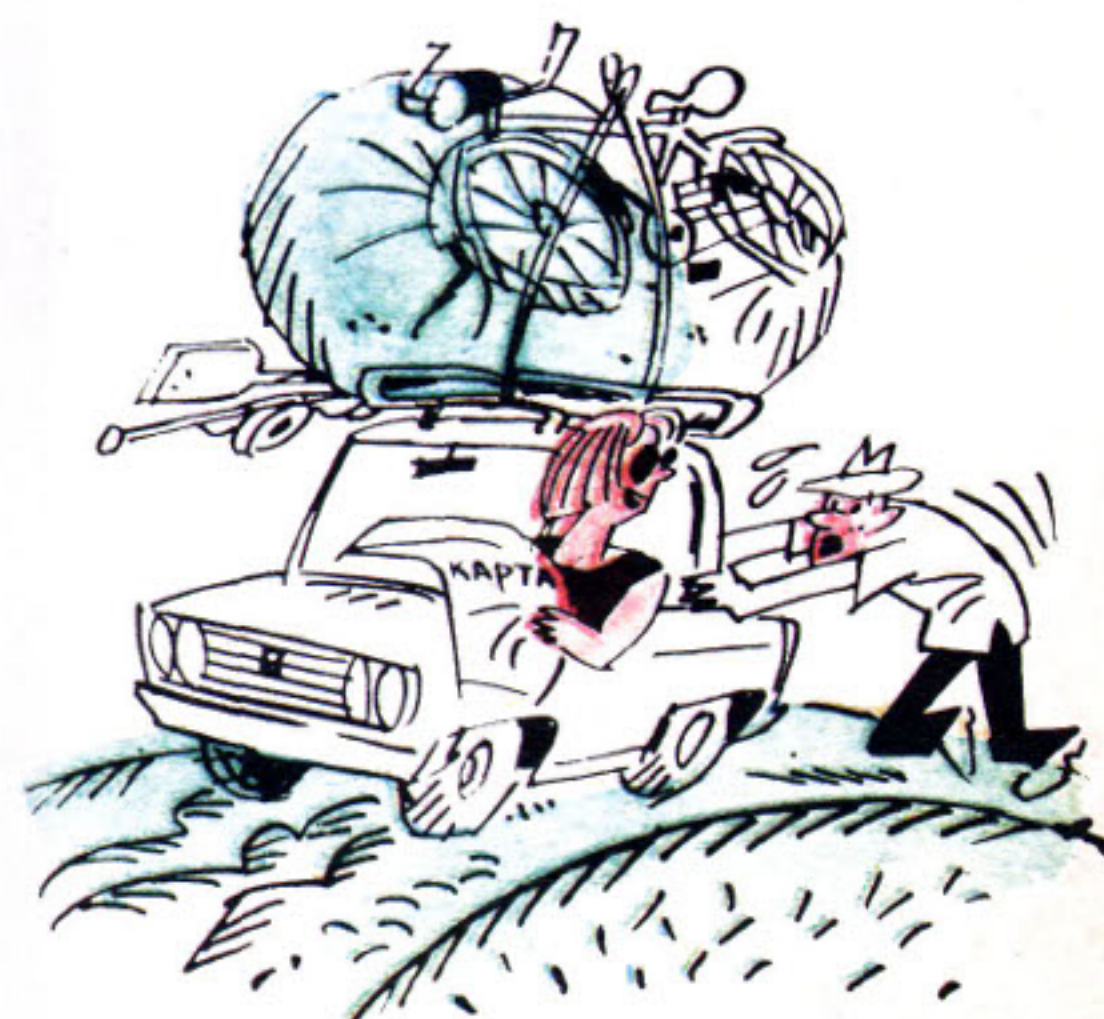
Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Петре, коли передають марші, ти крокуєш значно веселіше...

Бабине літо.

— Галю, подивись по карті, яку місцевість ми проїжджаємо...

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

(Листи коментує художник)

У магазинах на Дніпропетровщині немає у продажу батарейок до транзисторних радіоприймачів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Продай свій радіоприймач та купи краще гармонію...

ТІЛЬКИ У ВИХІДНІ

У жителів села Солуків Доліньського району Івано-Франківської області останнім часом виробилась дивна звичка—запоєм читати усі газети за тиждень у вихідні й святкові дні. Це трохи незвичайне поведіння солуківців пояснюється дуже просто: у селі немає ні радіо, ні світла. Новин вони не слухають, а газети ввечері у темряві не прочитають...

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А що поробиш, коли світла немає.

КИЇВСЬКИЙ МАГЕЛЛАН

П'ять місяців їхав представник київського заводу «Червоний екскаватор» у Волочиськ, щоб замінити зіпсований двигун «Д-65». П'ять листів і стільки ж телеграм надіслав з Хмельниччини керуючий Волочиським райоб'єднанням «Сільгосптехніка». На конну з них завод відповідає: «Представник виїхав». Цікаво, як же він їхав? Коли у Волочиськ із Києва прибув майже через півроку.

Мал. П. КОГАНА

— П'ять місяців з Києва їхав, а я ще пам'ятаю, як мій дід пішки добрався з Волочиська до Київської лаври за тиждень.

Твердо поклав собі: з нехлюйським ставленням до власного здоров'я слід кінчати! Взятися за його зміцнення я вирішив одразу ж від початку другого кварталу. Отож першого числа вранці почимчикував до палацу спорту, щоб записатись у групу здоров'я для чоловіків вище середньої ваги.

У вестибюлі побачив кількох таких, як я, ентузіастів, які з'юрамилися біля дошки оголошень. А там — обява: «Усі, хто хоче записатись на плавання в групі здоров'я, повинні представити довідку про наявність дітей».

— Навіщо їм ще й така довідка? — поцікавився я.

Розгорілась імпровізована дискусія, в якій було висловлено чимало дуже цікавих припущень. Та я не став чекати її закінчення.

Ідучи до будинкоуправління, я подумки репетирував: як його краще підступитись до кербуду, який, звісно, почне варити воду — з'ясувати, навіщо мені потрібна така довідка, для якої організації і тому подібне. А з'ясувавши, поінформую, що подібні довідки видають лише в першу й третю середу кожного місяця від шостої до сьомої години ранку.

На щастя, я якось відразу пригадав ім'я та по батькові нашого кербуду. Це вдалося мені доброю прикметою.

— Добридень, Павле Харитоновичу! Дозвольте вас потурбувати. Я ваш мешканець з вулиці Бічної Квасолевої, під п'ятнадцятим номером. Халавчук — моє прізвище.

— Заходьте, заходьте, — привітно промуркотів він, швидко гортаючи домову книгу й шукаючи в ній щось. А знайшовши, ще привітніше промовив: — Сідайте, будь ласка, Антоне Петровичу, радий вас бачити в доброму здоров'ї!

Це значить, він у домовій книзі шукав моє ім'я та по батькові.

— Та якраз із здоров'ям я не все гаразд... — А що? — стурбовано запитав кербуд. — Печінка, нирки чи серцево-судинна барахляють? — Та все потроху... Але не буду забирати ваш дорогий час... Мені, прошу вас, потрібна довідка про наявність дітей. Вимагають, розумієте... — Розумію, звичайно. У вас, якщо мені пам'ять не зраджує, двоє наче. Так? Що ж, будь ласка!

І буквально за дві хвилини довідка на фірмовому бланку з круглою печаткою та розгонистим підписом кербуду була у мене в руках.

— А ви навіть і не запитали, для чого вона мені потрібна, — розгублено мовив я.

— Навіщо мені це знати?! — розвів руками Павло Харитонович. — Адже двоє дітей у вас залишаться незалежно від того, кому саме потрібна довідка. А торгувати нею на ринку ви, хе-хе, однаково не будете, правда ж?!

Вийшовши з будинкоуправління я подумав, що такий прийом, таке чужнє ставлення до рядового

Заради
СМІХУ

ГУМОРЕСКА

мешканця має стати надбанням широкої громадськості, і поїхав до редакції газети. Працівник, який мене прийняв, роздумав, що надрукувати замітку не штука, але надто вже все це виглядає дивовижним, ба навіть малоімовірним, а тому готувати такий матеріал без додаткової перевірки вони не можуть. І запропонував разом поїхати в будинкоуправління. Я, звісно, погодився.

Кореспондент уважно вислухав розповідь Павла Харитоновича про те, як усе відбувалося, поцікавився, чи давно він працює на цій посаді. Запитав також, чи є в нього домашня бібліотека, хто його улюблений кіноактор і яке в нього хоббі.

Коли кореспондент уже все записав і ми зібралися йти, до кабінету раптом увійшло двоє молодиків — один з кіноапаратом, а другий з мікрофоном.

— Ми з телебачення! — представились вони. — Уже начувані про це діло. Масмо завдання відзняти сюжет.

— Я вважаю, — скромно опустивши очі долу, — промовив Павло Харитонович, — що так на моєму місці діяв би кожний кербуд нашого міста.

— Слідкуйте за екраном! — сказали на прощання хлопці з телебачення. — Десь протягом найближчих двох місяців буде передача.

...Наступного дня я поїхав у палац спорту записуватися до групи здоров'я. Директор узав мою заяву, медичне свідоцтво, а довідку про дітей, посміхнувшись, повернув.

— Ця нам не потрібна. То якийсь жартівник об'яву повісив. Розіграв вас із приводу першого квітня. День сміху!

Будучи людиною дисциплінованою, я вирішив: коли довідка виявилась непотрібною, то мушу повернути її в будинкоуправління.

Цього разу на прийом до Павла Харитоновича вишукувалась чималенька черга. Та позаяк мені треба було просто повернути довідку, то я відразу підійшов до столу й сказав про це.

— Ну, й що з того, що вам треба тільки повернути довідку?! — холодно промовив Павло Харитонович. — А вони хіба гірші за вас?! — кивнув на очікуючих. — Ні, вже давайте так: станьте в чергу, а тим часом напишіть заяву з проханням прийняти вашу довідку й пояснення, чому саме вона виявилась непотрібною. Ми її прикладемо до справи. Це ж документ!

Через півтори години дійшла моя черга. Показав кербудові на стіл заяву, пояснення (довідку, мовляв, вимагали помилково) та саму довідку і, стоячи (бо сісти мене не запросили), дивився, як він повільно та уважно все те перечитав. Відтак Павло Харитонович осудливо хитнув головою, промурмотів щось собі під ніс і розгонистим почерком накреслив резолюцію: «Прийняти довідку». Мені сказав:

— Можете бути вільним!

— До побачення! — розгублено промовив я. — Але заради бога, Павле Харитоновичу, поясніть чому сьогодні ви приймаєте не так, як учора? — Учора? Чого захотіли! Та ви що, серйозно гадали собі, ніби я, при своїй завантаженості, маю змогу отак щодня упадати перед кожним відвідувачем?! Один день на рік це може дозволити собі таке. Один день, розумієте?! Першого квітня! Як то кажуть, заради сміху!

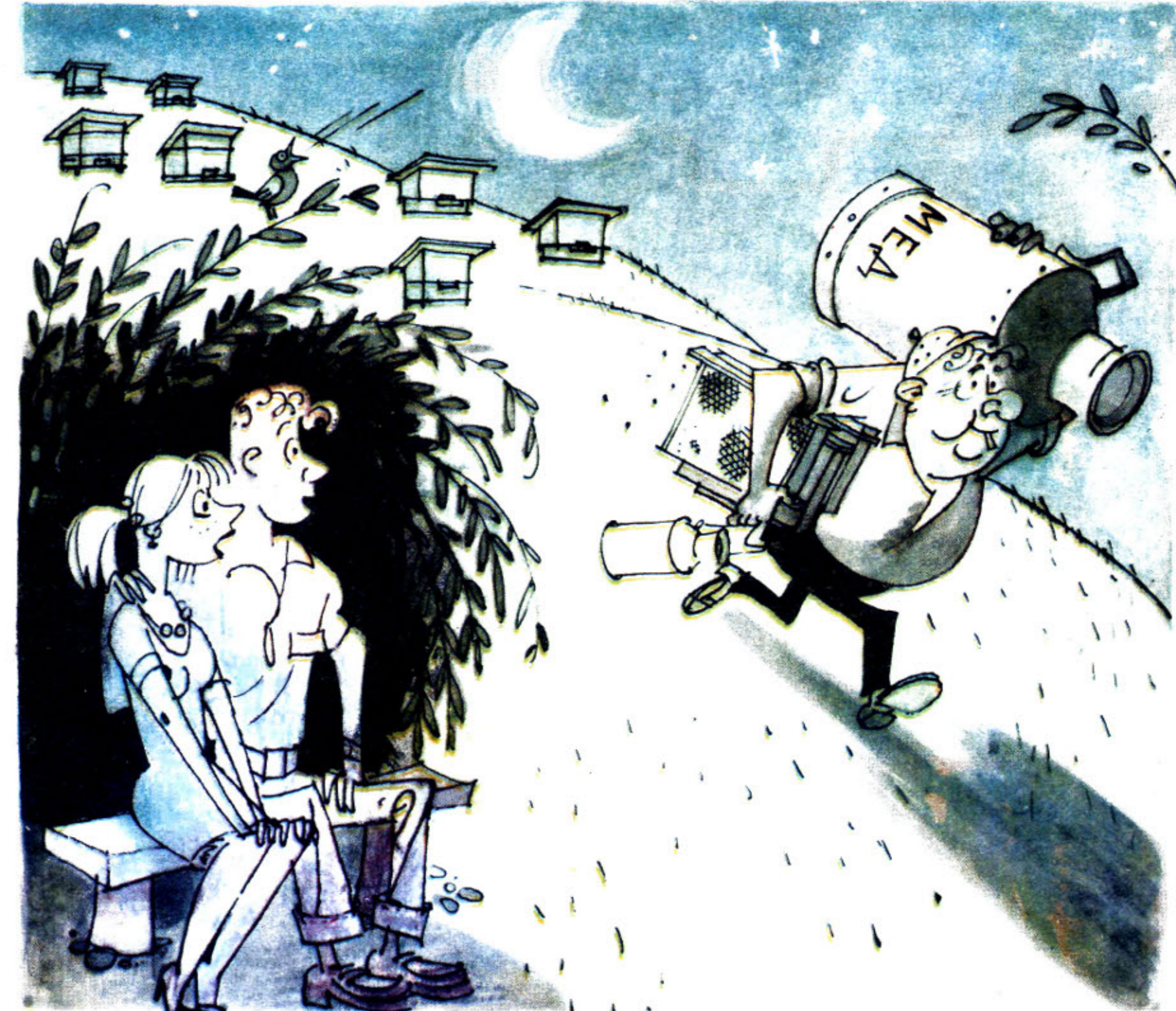
Овсій КРУКОВЕЦЬ.

Слон і Моська
(Майже за Криловим)

По вулицях Слона водили.
А за Слоном старі й малі ходили.
Аж раптом — Моська з підвороття мчить.
Та на Слона не гавкає — мовчить.
Слон спантеличений: «Чому, — питає, — тиша?»
А Моська: «Й так відомо — я сильніша.
Про це повідав ще дідусь Крилов.
На біса ж маю гавкати я знов?!
Нема дурних, щоб працювати вусе.
На мене — репутація працює!»

Що ж, мабуть, Моська мала рацію:
Велика сила — репутація!

Борис ВОВК.

— У нього тепер медовий місяць — він влаштувався сторожем на пасіку.

Колекціонер мимоволі

Соромно признатися, але в мене ніколи не було і немає потягу до колекціонування. Я щиро співчував дивакам, котрі мало не мліли, діставши якусь марку чи антикварну річ. І що ж? Незважаючи на це, я—власник унікальної колекції, яку зібрав тільки завдяки тому, що час від часу відвідую різні магазини. Купив одного разу надувний човен Лисичанського заводу гумово-технічних виробів, а він, виявляється, плаває, немов сокира. Поклав його у куток.

Пізніше до нього приєднався надувний матрац, виготовлений уже на іншому заводі гумово-технічних виробів — Донецькому. Він теж тримав повітря, як решето води.

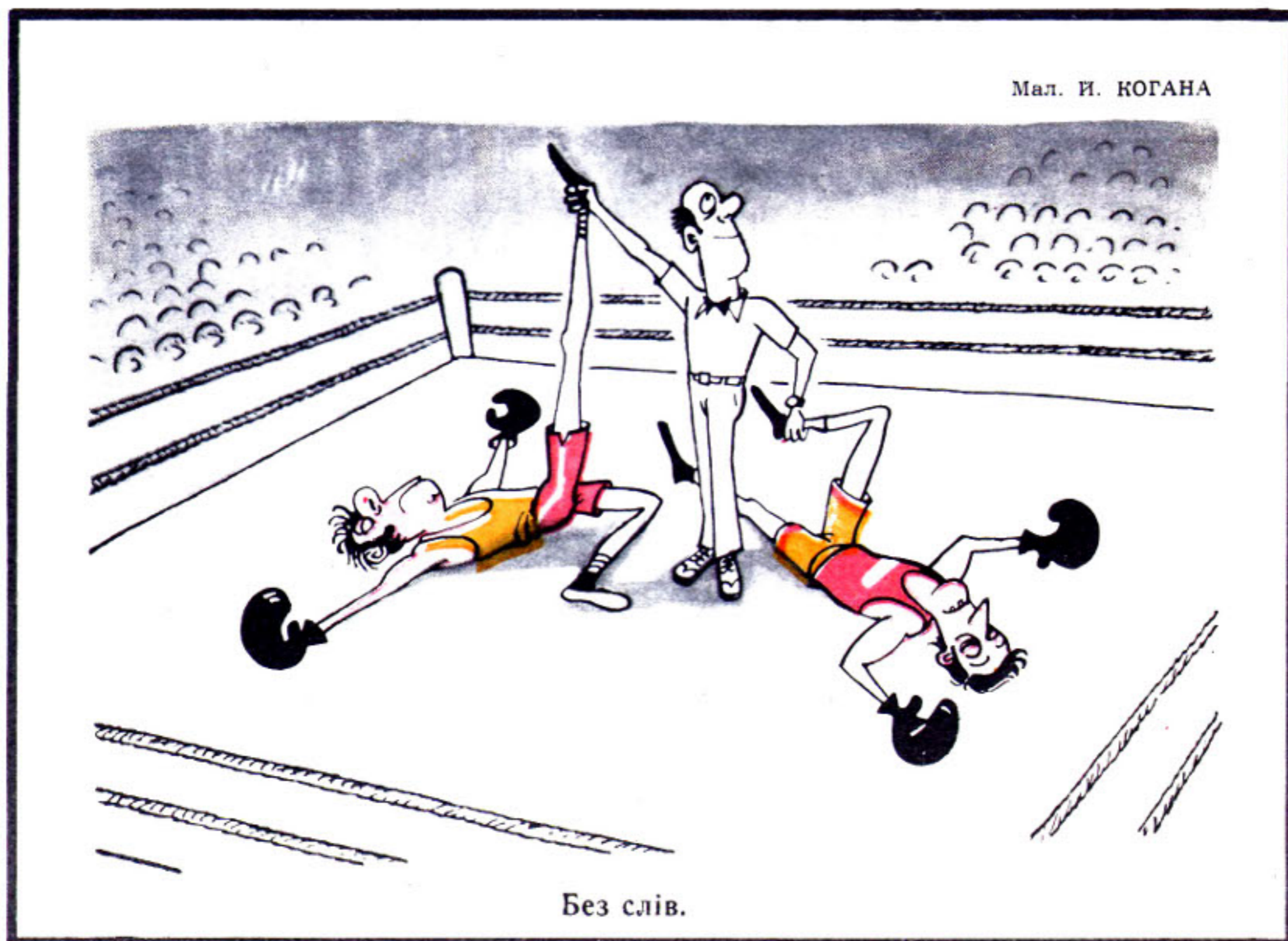
Через деякий час одного кутка стало замало, бо я встиг придбати пілосос «Буран» Харківського заводу «Електромашина», що нічого не вмогне, каструлю місткістю вісім літрів Чернівцького дослідно-експериментального заводу «Емальпосуд». Емаль з цієї посудини обшипалася, як тільки вперше закип'ятив у ній воду. А потім пішло: не зовсім естетичний, а точніше кажучи, зовсім неестетичний портфель виробництва Львівської шкіргалантерейної фабрики, модельні туфлі Запорізької взуттєвої фабрики, які наступного ж дня попросили каші. Між іншим, у минулому році лише Київський центральний універмаг забравував цього взуття 1240 пар.

Додайте до цього с'як-так зліплений на Маньківському (Черкаська область) майоліковому заводі кофейний сервіз, неперевершений з бракоробської точки зору витвір Харківської фабрики пластмасових виробів — сувенір «Мексіканець»...

Втім, не буду усього перелічувати. Справа ж зовсім у іншому. Я хотів підкреслити, що купував названі речі не для колекції, а лише для того, щоб ними користуватися. Нехай мають це на увазі керівники тих підприємств, котрі такий ширвжиток випускають. І без нього ж є що колекціонувати.

М. ПАЛЬЧИК.

Мал. П. КОГАНА

Без слів.

Ревно дбаючи про достойну зміну свою, людство протягом століть було не проти того, щоб утовкмачити молодому поколінню житейську та шкільну премудрість із допомогою замашної лозини.

Підопічним це не подобалося, але на їхню думку ніхто не зважав. Так, ще 1669 року англійські школярі запротестували проти цього методу виховання. Натоп дїтей прийшов до парламенту з петицією, в якій вимагав покласти край «жорстокостям шкільної дисципліни».

Скінчилося тим, що організаторам «бунту» всипали різок.

Хоч наші діди-прадіди, бувало, не нехтували лозиною, щоб із одного, точно визначеного, місця своїм чадам у голову розуму нагнати, але (що робить їм честь) усе-таки розуміли, що це — не універсальний метод виховання. І уже в ті давні часи сформулювали одну із прогресивних педагогічних засад, яка гласить: «Наука не йде од бука».

З тих пір педагогічна думка зробила значний крок уперед. І якби, припустимо, у нашій школі знайшовся учитель, який забажав би користуватися вікопомною різкою, то йому довелося б відповідати перед законом або, в іншому випадку, поповнити клієнтуру психіатра. Сьогодні виховання різкою вважається несумісним із цивілізованим суспільством.

Але, як не дивно, не скрізь так вважається — в цій же таки (уже цивілізованій, сьогоднішній!) Англії серед засобів шкільного виховання різка посідає освячене віковою традицією почесне місце. І коли уже 1968 року дехто спробував було провести через парламент закон, який забороняв би тілесні покарання хоча б у школах для розумово відсталих дітей, то це дало такий же результат, як і протест школярів майже 300 років тому. Тільки й різниці, що нікому не довелося за це березової каші скуштувати.

Питання — бити чи не бити учнів — належить в Англії до питань,

що їх вирішують місцеві органи освіти. А добра чверть тих органів клопоту собі не завдає — навіть жодних обмежень у цій справі не передбачає, цілком покладаючись на розсуд та уподобання вчителів.

Єдине тільки завдає клопоту чиновним головам англійських органів освіти — ніяк вони не можуть дійти згоди в одній тонкій справі: в який саме спосіб бити дитину. Одні гадають, що треба щадити вуха та очі, інші вважають «небезпечною зоною» голову, треті — сідницю...

Лондонська «Санді таймс мегезін», звідки ми почерпнули ці відомості, розповідає про якогось Еріка Хандінгтона. Це — власник одного столичного магазину. Товар його — різки. Ремствувати на долю Хандінгтонові не доводиться — торгівля йде повним ходом: щотижня він продає від 50 до 100 різок. Вроздріб і оптом. І вважає, що робить суспільству неоціненну послугу. Попит на його товар усе зростає...

Кожен метод виховання, як відомо, повинен давати якісь результати. І в даному випадку теж підтверджується стара мудрість: наука не йде в ліс. Навіть ота наука від бука.

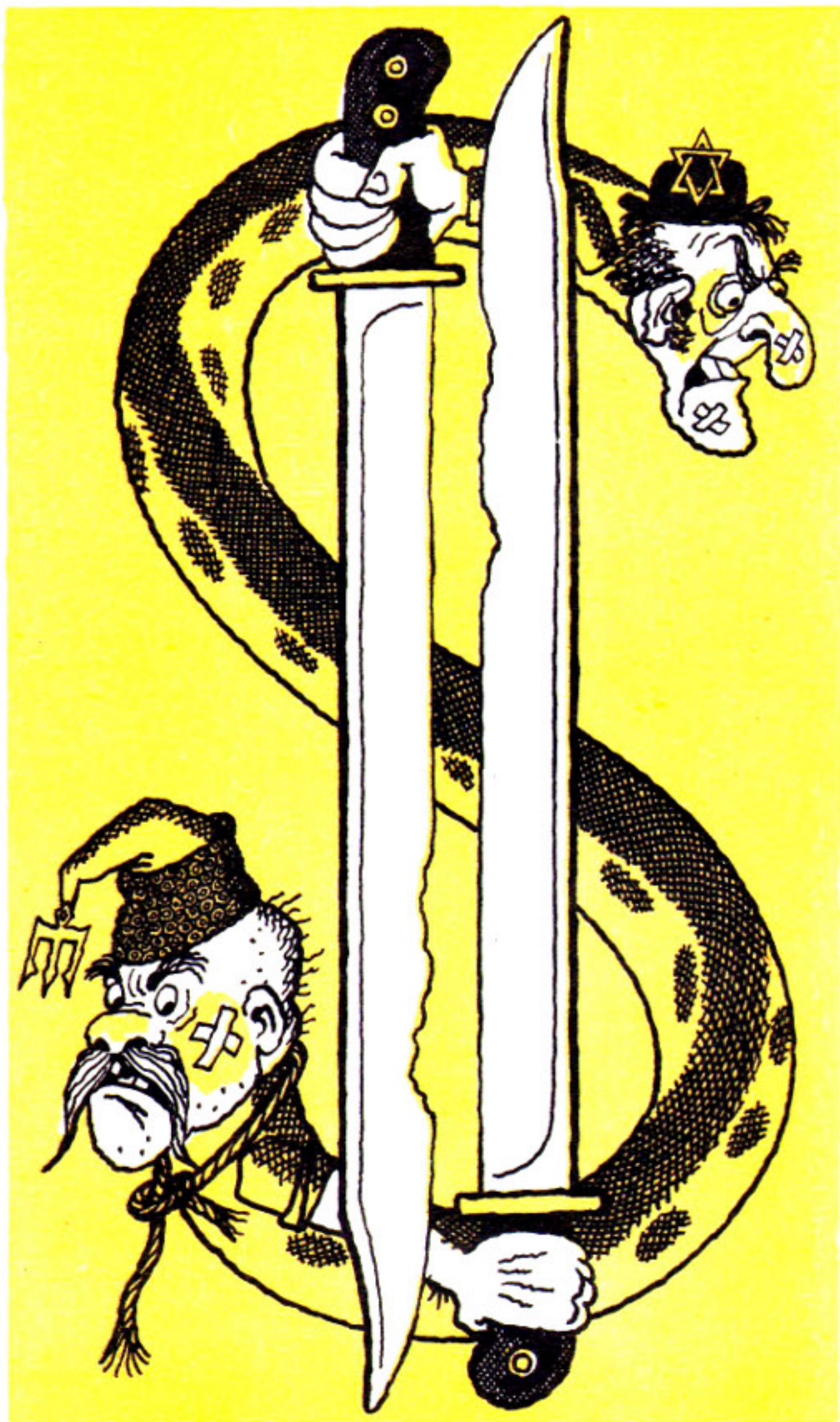
Як повідомляє лондонський кореспондент південноафриканської газети «Ранд дейлі мейл», тільки минулого року в Англії 600 — 800 учителів зазнало нападу з боку своїх вихованців або їхніх батьків. А за даними Національної асоціації вчителів щодня 5—6 викладачів англійських шкіл ризикують, що їм може перепастися на горіхи.

«Професія вчителя, — заявив представник тієї асоціації, — ніколи не була такою небезпечною, як сьогодні».

Як бачимо, в результативності свого навчально-виховного методу англійські вчителі можуть достеменно переконатися. На власній шкірі. В буквальному розумінні.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Брати-розбійники.

«І нашо тільки усі ті урядові експерти і радники засипають нас цифрами про інфляцію і економічний стан країни, коли вони сами не можуть розібратися, що ж коїться з американською економікою?»

Артур Бернс, голова Федеральної резервної системи, у яку входять найбільші банки США.

Економіст із «Брукінгс інстїт्यूшн» Джордж Леррі запитує: «Що дає підліткові при капіталістичній системі вступ у трудове життя, якщо він бачить, що ніхто не хоче його наймати?» Леррі вважає, що коли підліток не може трудовлаштуватися, то прямий наслідок цього — соціальний надлом, котрий в результаті веде до формування нового покоління робітників із низькою продуктивністю праці, з психікою, надломленою внаслідок існування хронічного безробіття.

«Бізнес уїк», Нью-Йорк.

Наше суспільство загалом настроєне вороже до жінок-учених. Наукова діяльність вважається у нас привілеєм чоловіків.

Власники фірм неохоче беруть

на роботу дипломованих представників прекрасної статі, особливо коли у них на пальці поблискує шлюбна обручка.

«Нью сайєнтіст», Лондон.

«Економічний спад у столиці Сполучених Штатів — це статистика і політична боротьба. В самій же країні — це тривога перед звільненнями, дефіцитами, банкрутствами, передчасним залиценням учбового закладу, злочинністю, що зростає».

Джеймс Рестон, американський журналіст.

«Свобода преси гарантована тільки тим, хто тією пресою володіє».

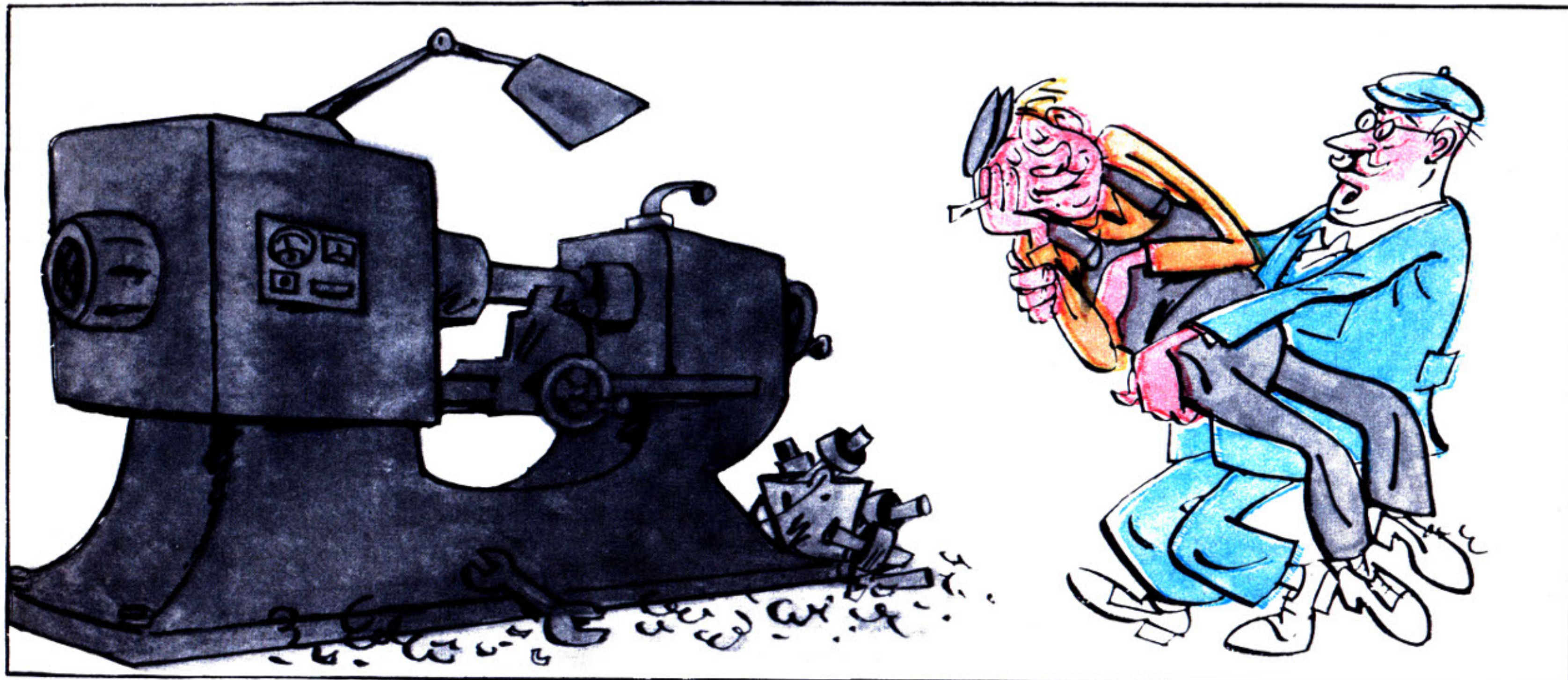
Е. Дж. Ліблінг, американський критик.

«Давайте дивитися правді в очі. Становище в Ізраїлі сьогодні далеко не з кращих. Тепер тут стало важко жити... Нестача житла в Ізраїлі — ціла проблема».

Узі Наркіс, генеральний директор Управління з питань імміграції при Єврейському агентстві.

— Спати я тобі все одно не дам...

ЗА ТРИ КОПІЙКИ

ГУМОРЕСКА

Лука Чепурний їхав трамваєм на базар. Клунок з редькою він засунув під лавку, а відро з полуницями поставив поруч і прив'язав дужку до ноги мотузком. Усе розмістилося так, неначе багажу й немає.

«Десять копійок мені не жалко, — думав Лука. — Але за віщо я платитиму ці десять копійок? Ну, для себе я візьму квитка, бо я таки сиджу на сидінні... Як буде йти кондуктор, то й візьму...»

І Лука, важко зітхаючи, дістав з кишені три копійки.

А кондуктора не чути. Людей у вагоні багато, стоять так тісно, що й не пройдеш. Приїхали на Вітку, а тут людей ще прибавилося.

«Куди вони їдуть? — дивувався Лука. — Сиділи б дома та їли хліб із маслом... Якби мені не треба, зроду б не поїхав. Довелося брати лікарняного листка... Ще й не хотіла вписувати, відьма...»

Сидить Лука, тримає три копійки, а передавати їх не хоче, бо віддай чужим людям гроші — тільки й ба-

чив... Сидить і підраховує, скільки він виторгує за редьку і скільки за полуницю...

«Дешевше як по три карбованці не віддам, — вирішив Лука. — Хай платять... У місті всі з грішми...»

Він підраховував, що за редьку матиме п'ять карбованців, а за полуницю — тридцять...

Ось і Гладківка. Людей — сила, а кондуктор не проходить і не проходить.

Лука стискав у руці три копійки і одною ногою притримував редьку, а другою — відро з полуницями.

«Бо хоч дужка і прив'язана до ноги, а стежити за добром треба», — міркував він.

Тим часом доїхали до стадіону. Зрадів Лука і нишком перехрестив живота.

«Поміг бог добратись до міста, — думав він. — Заховаю я ці три копійки, а як їхатиму додому, візьму квитка... Як буде йти кондуктор, то й візьму...»

А як вийшов з вагона, то почував себе справжнім громадянином, який піклується про свою державу.

Він підійшов до чергового диспетчера і почав доводити, що служба трамвайного руху працює неправильно. Що не треба пускати у вагон стільки людей, бо чесному чоловікові і повернутись ніде.

— Берете гроші — то обслуговуйте! — докоряв він. — Бо сидиш, наче квочка на гнізді, — ні тобі повернутись, ні пройти...

Черговий заспокоював Луку, що сьогодні таки скрутно з трамваями. Несподівано поламалися вагони... Але Лука, побачивши, що з ним панькаються, почав кричати:

— У Москву напишу... Я вас навчу, як працювати...

Він хотів іще погрожувати, але чергового покликали до диспетчерської, і Лука, дуже радий, що налякав його, пішов на базар.

Він добре продав редьку, а полуницю ще були, бо Лука правив по три карбованці за кілограм. Одна жінка з дівчинкою, років п'яти, довго дивилась на його чудові полуницю і слухала, що їй дитина шептала на вухо.

— Почім полуницю? — спитала жінка.

Лука поважно посміхнувся.

— А навіщо питаєш? — сказав він. — Ти ж усе одно не купиш...

І коли жінка почервоніла, то Лука зрадів, що він може так добре розпізнавати людей.

«Од мене не заховаєшся, — думав він. — Я бачу людину наскрізь».

Лука таки довгенько постояв, поки продав усі полуницю. Брали не густо: то півкіла, то грамів двісті... Та, зрештою, розібрали.

План був виконаний і перевиконаний. Лука ще походив по базару, по магазинах, але нічого не купив.

І як їхав додому, то в трамваї заговорився з однією жінкою і квитка не взяв.

Згадав уже, як вийшов з вагона, і махнув рукою.

— Через одного не збідніють, — сказав він. — А мені ці три копійки ще згодяться наступного разу.

Антін ВЛАШИН.

м. Донецьк.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Новенький «Москвич-412» з'явився у колгоспі «Зоря комунізму» Калинівського району на Вінниччині. З'явився, але невдовзі й зник. Як у воду впав. Про цю загадкову пропажу колгоспники написали лист Перцеві. І ще вони написали, що голова їхнього колгоспу т. Сулима А. В. погано господарює, що через його нерозпорядливість торік були затягнуті строки збирання картоплі і цукрових буряків, допущені втрати продукції.

Завідуючий сільськогосподарським відділом Вінницького обкому КП України тов. Шевченко повідомив редакцію, що факти підтвердились.

«Москвич-412» не зник, правда, а його просто розбив агроном колгоспу т. Кубик. Оскільки Кубик придбав цю машину у власність за гроші, взяті в кредит у колгоспі, то прокуратура району пред'явила йому позов на суму 5050 крб. на користь колгоспу.

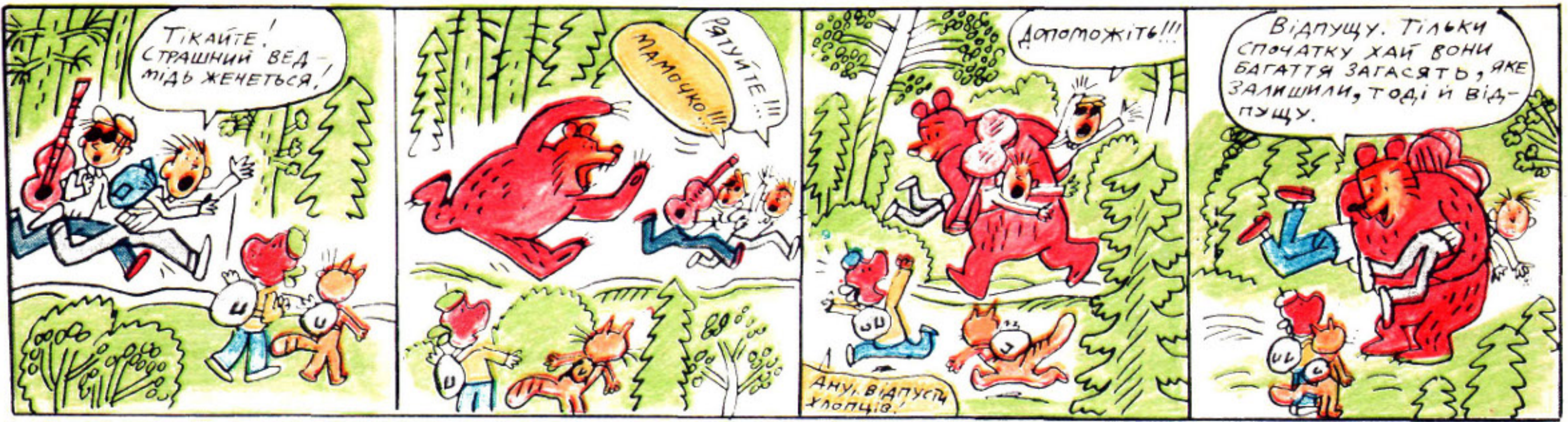
Щодо т. Сулими, то за допущені недоліки в роботі загальні збори увільнили його від обов'язків голови колгоспу.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Хитрий горобець.

У пустотливого Козеняти був кущий хвостик. А у веселого Рудого Лисеняти — довгий, пухнастий.

І обом дуже-дуже не подобалися їхні хвости.

Козеня жалілося всім:

— Хвостик у мене такий маленький, навіть комарів відігнати не можу!

А Лисеня навпаки:

— Хвіст у мене такий довгий, що як не сховаюся, все одно знаходять мене!

Що ж робити? В кого раду знайти?

І от побігли приятелі до мудрого Ведмеда, який усе вмів.

— Шановний дідусю, допоможи нам. Поміняй хвостики, будь ласка!

— А потім будете жалкувати. Га, пустуни?

— Ні, дідусю, не будемо! — замотали голівками Козеня з Лисеням.

— Ну, дивіться, — сказав Ведмідь. І переставив їм хвостики.

КОЗЕНЯ, ЛИСЕНЯ І ХВОСТИКИ КАЗКА

Зраділи приятелі, побігли лісом, хваляться своїми обновками:

— Ось які в нас тепер хвостики — нові, незвичайні!..

Що ж сталося потім?

Погнався одного разу за Козенятком Сірий Вовк.

От-от дожене! Ляскає розбійник гострими зубами:

— Зараз тебе за хвіст ухоплю! Ого, який він у тебе довгий!

А в горах негода була. Сильний вітер назустріч Козеняті віє.

І раптом попереду — прірвал Широка та глибока. Розігналося Козеня та як стрибне! А хвостик у нього трубою, та ще великий, пухнастий, широкий, наче парус. Заважає Козеняті, назад тягне його!..

Летить Козеня над прірвою, дрижить: «Невже не дострибну, зірвуся, розіб'юся?»

Пощастило-таки нашому Козеняті! Встигло воно копитцями за край

скелі зачепитись. А могло б упасти в прірву!

І Лисеняті теж не солодко довелося. Коли зима настала, мороз вдарив, побігло воно до знайомих Лисенят, прохає у нору пустити, погрітися. А вони не пускають його:

— Де ж твоя лисяча гордість — рудий пухнастий хвіст? — дивуються. — Ти не Лисеня. Ти, мабуть, Собака! Ми боїмося тебе!

А з коротеньким хвостиком хіба зігрієшся? У клубочок згорнешся — ніжки й писк нікуди заховати.

І навесні, коли прокинувся у своїй барлозі старий Ведмідь, знову прийшли до нього Козеня з Лисеням.

— Ось так воно й буває! — сказав мудрий лісовий господар, коли побачив їхні зажурені мордочки. — Казав же я вам, що жалкуватимете!

І знову граються в лісі пустотливе Козеня і його приятель Руде Лисеня. І в кожного — свій хвостик.

Юрій ЯРМИШ.

СОЛОДКІ СНИ

Мама, вкладаючи Лесю спати, побажала їй солодких снів.

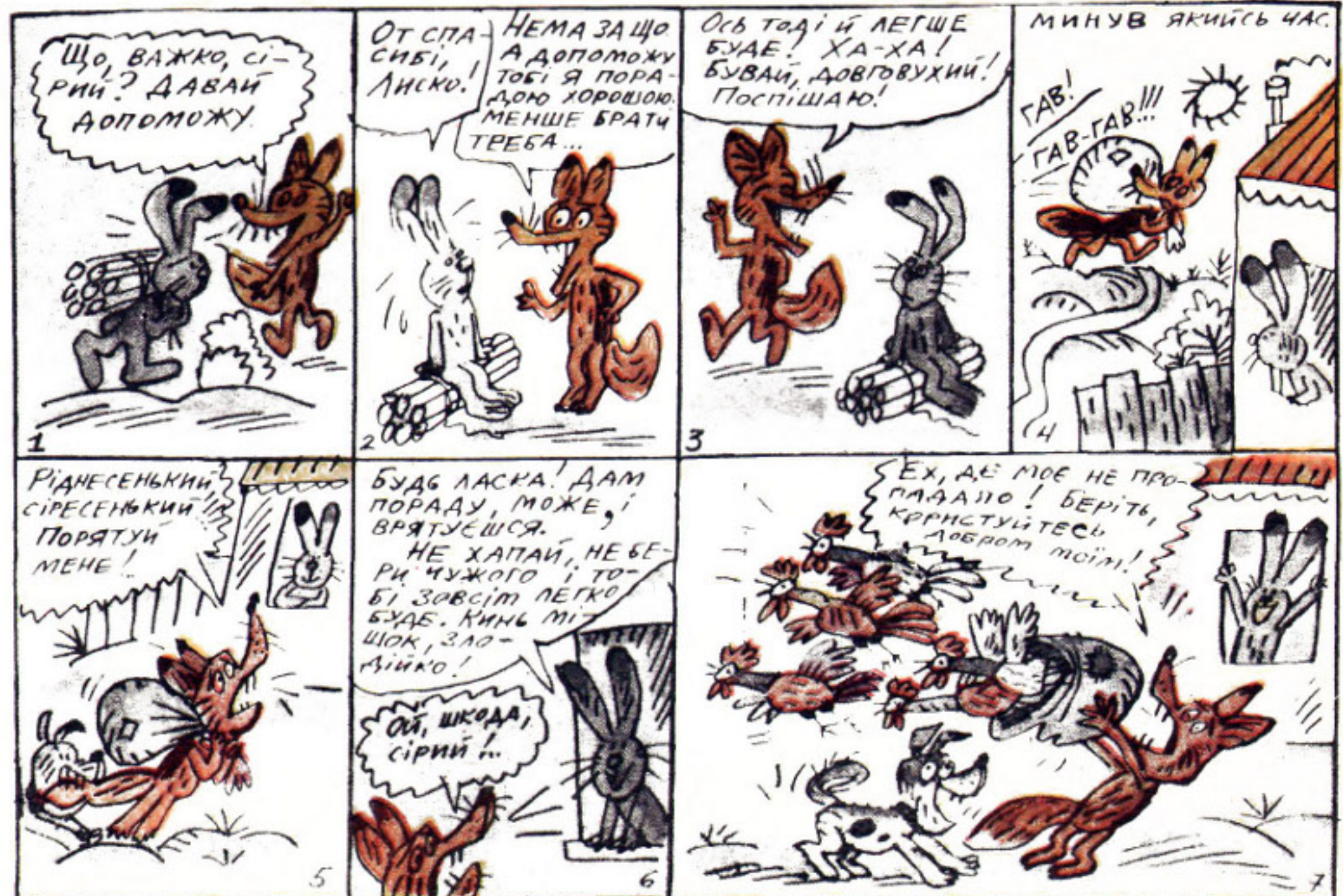
— Щось вони мені давно не сняться, — зітхнула Леся, а за хвилину радісно вигукнула:

— Я вже знаю, що треба робити, аби побачити солодкі сни!

— А що ж, доцю?

— Для цього треба щовечора класти під подушку грудочку цукру!..

Ігор СІЧОВИК.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЩО ТАКЕ ЛЮБОВ?

Прийшла бабуся Оришка до дочки в гості, а назустріч їй онучка Яринка.

— Бабусю, скажіть, будь ласна, що таке любов?

Бабуся подумала трохи, а тоді й каже:

— Не знаю, дитино, що тобі сказати. Це ніби, як борщ: коли вдається, а коли і не вдається.

Надіслав Г. БУТЕНКО
з м. Ромен Сумської області.

ВИННА ПОШТА

Колись один бідний чоловік, не маючи де роздобути грошей, надумав з відчаю написати богові листа і попросити в нього сто карбованців.

Поштомейстер, надивавши на лист з адресою «До бога», здивувався вельми і відніс його ксьондзові. Прочитав ксьондз листа, посміявся, а тоді й вирішив зміцнити серед своєї пастви віру в бога: узяв та й надіслав у конверті п'ятдесят карбованців тому чоловікові, написавши на звороті «Від бога».

Через два дні пошта знову принесла ксьондзові листа, заадресованого богові. Розірвав ксьондз конверта та й читає: «Дякую тобі, боже, за гроші. Я вірю, що ти вклав у конверт сотню, але в нас на пошті сидять злодюги і половину вкрали».

Надіслав А. БОБЮК
зі ст. Корначівки Тернопільської області.

НЕЗВИЧАЙНИЙ ДІАГНОЗ

До кабінету лікаря увійшов літній чоловік.

— Роздягайтесь! — намагає лікар, не відриваючись від паперів.

— Але ж я...

— Швидко роздягайтесь, бо маю часу в обріз! — підвищує голос і продовжує писати.

Чоловік неохоче роздягається. Нарешті лікар закінчує роботу.

— Так, що у вас?

— Іздовий я... вугілля привіз.

Надіслав А. РЕДКІНСЬКИЙ
з м. Очакова Миколаївської області.

ЗНАЙШЛИ ВИХІД

У старі часи на святого Михайла сусід говорить до сусіда:

— Ходімо до церкви?

А той третійся-мнеться:

— Який його дурень піде в таку негодю: дощ, болото.

Посиділи трохи, поговорили.

— То мо', сусіде, до корчми підемо? — питає перший.

— А що, ходім, якось попід тиним проберемося.

Надіслала М. Г. ТРАСКІВ-СЬКА з с. Яроповичів Андрушівського району Житомирської області.

перес-ца.

перес-ца.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ДЕТЕКТИВНА ІСТОРІЯ

«Ви можете про мене дізнатися у жителів селища Орілька, — писав до Перця слюсар-електрик дитячого садка при цукрозаводі В. Є. Лихтин. — Ніхто мене ніколи не бачив п'яним. А того дня — 31 травня 1974 року — я випив склянку вина. І незрозуміло, чому сержант міліції М. Г. Підпригора відібрав у мене мотоцикл «Ява-350».

Щоб слюсар-електрик мав змогу збагнути, що до чого, він одержав десять діб адміністративного арешту. Для роздумів. І прийшов-таки до неминучого рішення:

— Більше й краплини в рот не візьму.

Після такого рішення, як кажуть, з легким серцем пішов він до свого мотоцикла. Тільки мотоцикла на місці не виявилось.

Річ у тім, що сержант Підпригора теж виявився любителем швидкої їзди. Саме тому арештовану «Яву» він не доставив того ж дня у чергову частину лозівської міліції, а залишив у себе вдома.

— А подати сюди цього любителя їздити на чужих мотоциклах! — уже на третій день завітав до Підпригори інспектор карного розшуку Лозівського міського відділу міліції лейтенант П. Ф. Литвин.

— Ого! Машинерія нічого собі. Тоді, значить, так.

Я беру мотоцикл і сам доставлю його, куди треба. На тому й домовились.

Тепер жоден слідчий не може второпати, чому пальне в мотоциклі закінчилося саме біля села Катеринівки, де жили добрі знайомі Литвина. Не інакше — якийсь випадковий збіг обставин... Довелося у тих добрих знайомих і заночувати.

А коли вранці Литвин прокинувся, то закляк від здивування та обурення: злодії поцупили «Яву».

Від того самого ранку і почалася паперова баталія, котра докотилася аж до «Перця». Слюсар вимагає свій мотоцикл. Йому пояснили, що Литвина покарано: суд офіцерської честі лозівської міліції порушив клопотання про увільнення його з роботи. А відділ кадрів УВС Харківського облвиконкому увільнив Литвина з органів Міністерства внутрішніх справ. Та Лихтину і цього було мало. Тоді йому пояснили, що й сержант Підпригора одержав сувору догану. Але слюсар Лихтин ніяк не хоче заспокоїтися. Вимагає, щоб йому повернули мотоцикл.

Але де ж взяти мотоцикл, коли його немає?

К. ЛЕМЕШЕВ.

Харківська область.

НЕ ТІ ОРІЄНТИРИ

Хтось різко смикнув мене за рукав. Обернувшись, я побачив здорового чоловіка з густою щетиною на щоках.

— Слухай, друже, — сказав він.

— Ти не підкажеш, як пройти до п'ятдесят другої школи?

Знайомих з отакими фізіономіями у мене не було, проте я все ж запитав:

— Дорогу до центральної бібліотеки знаєте?

— Знущаєшся? — перепитав чоловік. — Хіба у мене є час на твої бібліотеки? Тут угору ніколи глянути. Ось уже третю записку із школи одержую: просять зайти, бо синок мій чимось не догодив. Так я не можу півгодини викроїти, щоб у школу

УСМІШКА

зайти, а ти про бібліотеку торочиш.

— Ну, тоді пройдіть до кінотеатру...

— До якого ще кінотеатру?

— «Зірка».

— Ти, бачу, знову за своє. Якщо я не можу в бібліотеку навідатися, то, гадаєш, маю час швентати по кінотеатрах?

— Не знаю, як вам і пояснити, — розгубився я, намагаючись пригадати ще який-небудь орієнтир на шляху до школи. — Коли повернете ліворуч, побачите магазин «Вино».

— Це який магазин — Сергієнка?

— Чому Сергієнка? Державний.

— Слухай, ти або нетутешній, або у тебе виразка шлунка. У місті живеш, а «точок» не знаєш. Зарубай собі на носі: Сергієнко — це продавець.

— Гаразд, гаразд, — заспокоїв його я. — Отож, пройдете повз магазин «Вино», повернете направо...

— Чоловіче, що ти мені голову морочиш!

Мій співбесідник зітхнув і про щось замислився.

— А-а-а, — мовив рішуче. — Писали тричі, напишуть ще раз. Гей, ти куди?! Може, того... знайдемо «третього», га?

О. ГРОШЕВ.

м. Запоріжжя.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ЛУСАКА...

«Всім мешканцям вулиці принести гроші на мусор.

Вуличний комітет». Надіслала Л. ЧОРНОУСОВА.

«Коли пив останню чарку, то ще пам'ятаю, а хто садив за ричаг трактора, не знаю, бо в голові було сильне головокруженіє, яке посилювалось після того, як я проснувся з гулю на голові біля телеграфного столба. Збитки трактору я заплачу, а хто мені заплатить за пробиту голову?»

(Із пояснювальної записки). Надіслав П. НОВАК.

«Звільнився за власним бажанням за випивку. Зараз часом не працюю і не п'ю».

«Я була затримана за ребра, але ж ці ребра не мої, а мого чоловіка».

«Громадянка Платонова розвернулася і на несла мені оскорбленіє по лівій щеле».

(Із різних документів). Надіслав К. БЕЛІМЕНКО.

«Каховський промкомбінат продає населенню відходи дубових дров...»

(Із оголошення). Надіслав В. ДЕДИН.

«З метою скриття падежу зоотехнік Грицило показує, що його телята зовсім не розвинуті і ні до чого не придатні».

Через відсутність відповідних спеціалістів у колгоспі корови через місяць-два перебування в господарстві стають яловими.

Рішенням правління колгоспу на громадське харчування телят списано 89 цнт молока.

Зобов'язуємо вас не допускати підтирки вибувшого теляти. Не допускати виправлення живого теляти на мертвого».

(Із акта документальної ревізії в колгоспі та пропозицій до акта).

Надіслав О. МАРТИН.

«Хоч на мене і кажуть, що я пияцюра, но це не так, бо ангольщиком я став не десь там на вулиці, а без відриву від виробництва, в тісній дружбі з колективом».

(Із виступу на профзборах).

Надіслав Г. ТИМОШЕНКО.

«Баня працювати не буде. Завтра йде на ремонт».

(Із об'яви).

Надіслав С. СОЛОДУХА.

ДРУЖЕ! ПЕНЬ!

Ми тебе не питаємо, чому на етикетці напою «Мандаринового» Ворошиловградського облхарчопрому не проставлено дату виготовлення. Зрозуміло: щоб напій навіть через рік можна було видавати за свіжий. Ми не питаємо, чому цей самий напій зовсім без газу. Ясно: пляшку погано закоркували. Нас цікавить інше: чому на етикетці напою «Мандаринового» намальовані... вишні? Невже для того, щоб зовсім заплутати споживача?

П. ШУЛЬГА.

Ворошиловградська область.

БИЛА МЕНЕ МАТИ...

ГУМОРЕСКА

Била мене мати... Ох і біла...

За те, що я переказ на «п'ять» написав.

А як було діло?

За селом картоплю колгоспну копали. Мати й каже:

— Панасе, прокатайся велосипедом по картопельку. Візьми з собою мішечок. Набереш, покладеш на раму — і гайда додому.

— Та як же, — питаю, — мамо? Це ж не наша...

— Дурний ти, — каже. — Колгосп наш?

— Наш.

— Ну, то й картопля наша.

А мені що? Шурую велосипедом — аж картоплиння тріщить. Став біля купи, в мішечок накидав, повисив на раму. І — шурую назад. Тут основне, щоб однаково по обидва боки картоплі було. Для рівноваги. Кілька рейсів зробив — насобачився.

А на другий день у школі переказ: «Діти — помічники старших». То я взяв та й описав, як я колгоспну картоплю возив.

Вчителька похвалила мій твір.

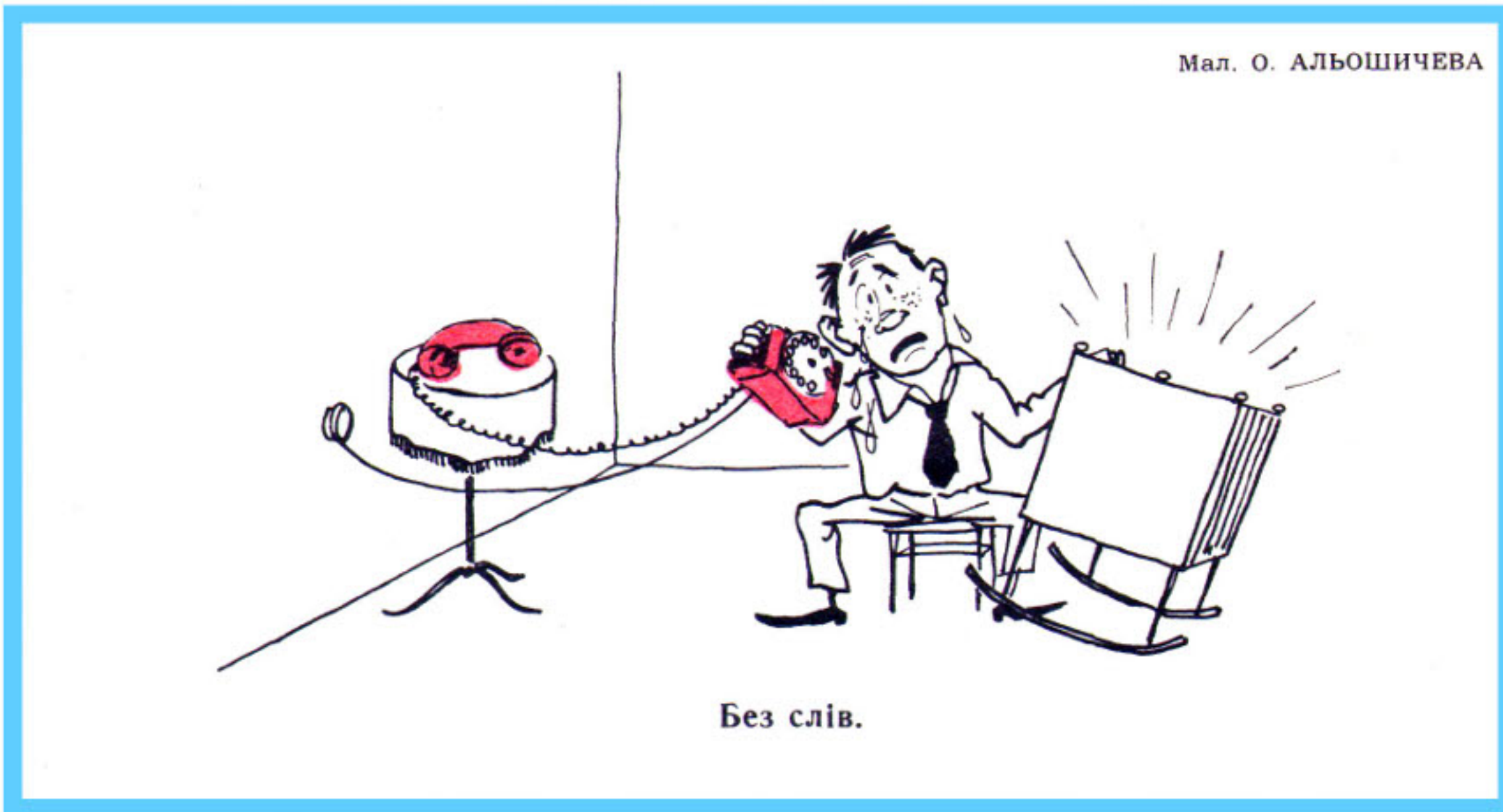
«За мову твору, — сказала, — ставлю тобі п'ять, а за зміст — хай мати прийде, то ми з нею поговоримо...»

Мати прийшла зі школи, як столовий буряк. І вся трясеться:

— То я тебе красти вчу? Я злодюгу виховую! А як матері щось на грам поміг, то оте на всі п'ять треба було розписати? А на! А на! А на!

Так і досі не знаю: чи то картоплі мало привіз, чи переказів на «п'ятірки» більш не треба писати...

Євген КОЛОДІЙЧУК.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Знаєш таке прислів'я: «Казав пан — кожух дам, та й слово його тепле?». Якщо хочеш перевірити його на практиці, то замов собі кожуха в хутряному цеху Горохівського райпобуткомбінату. Директор цього комбінату т. Бернадський мою матір аж чотири роки словами грів. Здала вона туди, бач, чотири овечих шкури для вичинки і пошиття кожуха — то оце чотири зими й зігрівалася надією, запереннями т. Бернадського і квитанцією № 199145 від 6 квітня 1970 року, виданою комбінатом. А тепер їй лишилося зігріватися тільки квитанцією, бо, як пояснив мені т. Бернадський, по закінченні чотирьох років із дня подачі замовлення моя мати замовницею вже не вважається. До того ж і шкури, мовляв, пропали...

Можеш поздоровити мене, Перче: цього року і я перестаю бути замовником Горохівського райпобуткомбінату. Бо 10 липня минув чотирирічний строк із того часу, як я також здав туди п'ять овечих шкур собі на кожух. Тепер від моїх теплих сподівань залишається в руках тільки квитанція за № 622904 від 10.VII 1971 року.

Так що, Перче, якщо й ти захочеш мати таку квитанцію — замов собі кожуха на Горохівському райпобуткомбінаті!

І. ГУБЕРУК.

м. Володарськ-Волинський на Волині.

Кажуть, є такі точні люди, по яких можна годинники звирятати. А от уяви, що хтось би спробував звирити свій годинник по начальнику Літинського райшляхвідділку тов. Бесарабу. Тов. Бесараб пообіцяв нам, що до 1 грудня 1973 року відремонтує місток і зробить майданчик для автобуса в селі Кулига, а ще й досі тим містком і тим майданчиком навіть не пахне.

М. ТОВБУХ.

Вінницька область.

Ось уже понад п'ять років у нашому селі триває жвава дискусія: скільки кілометрів корисніше бігати — 3 чи 7? Молоді мешканці стоять за 7 — аж до сусіднього села Волосьна Балаклія, а пенсіонери та літні люди за 3 — до села Безмятежного. Так і не дійшли згоди. Та, незважаючи на це, бігаємо. Бігаємо, згадуючи організаторів цього постійного кросу: директора Куп'янського автотранспортного підприємства № 20312 В. Г. Ропу і начальника Шевченківської автонолоні П. Д. Дворядкіна. Це вони, розраховуючи на наш спортивний гарт, не надсилають до Корніївки автобуса, і нам, щоб потрапити в райцентр чи у Харків, треба ще добиратися до сусідніх сіл. Але то нічого. Ми скоро так натренуємось, що взагалі будемо обходитись без транспорту: не тільки в Харків, а і в самісінький Київ побіжимо.

Мешканці-спортсмени с. Корніївки.

Шевченківський район Харківської області.

ХВАЛЬКУВАТИЙ ЗАЄЦЬ

БАЙКА

«Ще не родився Вовк, якого б я боявся, — Рудій Куниці Заєць похвалювався. — З вовками я на «ти», хоч вір, а хоч не вір. Поглянь-но, он сидить кривавий бузувір, Це ж він укоротив життя старому Цапу, А я ось підійду й потисну шельмі лапу. І підійшов, потис, понюхав його губи; Коли ж той визвіривсь, — дав стусана у зуби, З погрозами затіяв з Вовком сварку... Бо ж Вовк сидів у клітці в зоопарку.

І серед нас подібні є Зайці, Які кричать: «Ми проти зла борці!» Насправді ж борються вони тоді зі злом, Коли воно вже в клітці під замком.

Петро СИВОЛАП.

м. Кіровоград.

ОПТИМАЛЬНИЙ ВАРІАНТ

Каже мати до Івана: — Ти б женився. А Іван на те: — Подумаю колись... — Ну, чекай, чекай, досидишся до літ, Що ні одна не погляне, скаже — дід.

Тут Іван у боки взявся — справжній франт. — Я шукаю оптимальний варіант: Щоб і шила, і варила, і пекла, Й на красу щоб — кінозіркою була...

Та й до Галі він подався на край села Запитати — чи за нього б не пішла...

І від дівчини почув у ту ж мить: — Якщо вмієш напекти, пошити, зварити. Та ще й маєш поставальницький талант, Це для мене — оптимальний варіант!

Іван ТРУБКА.

м. Радомишль на Житомирщині.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

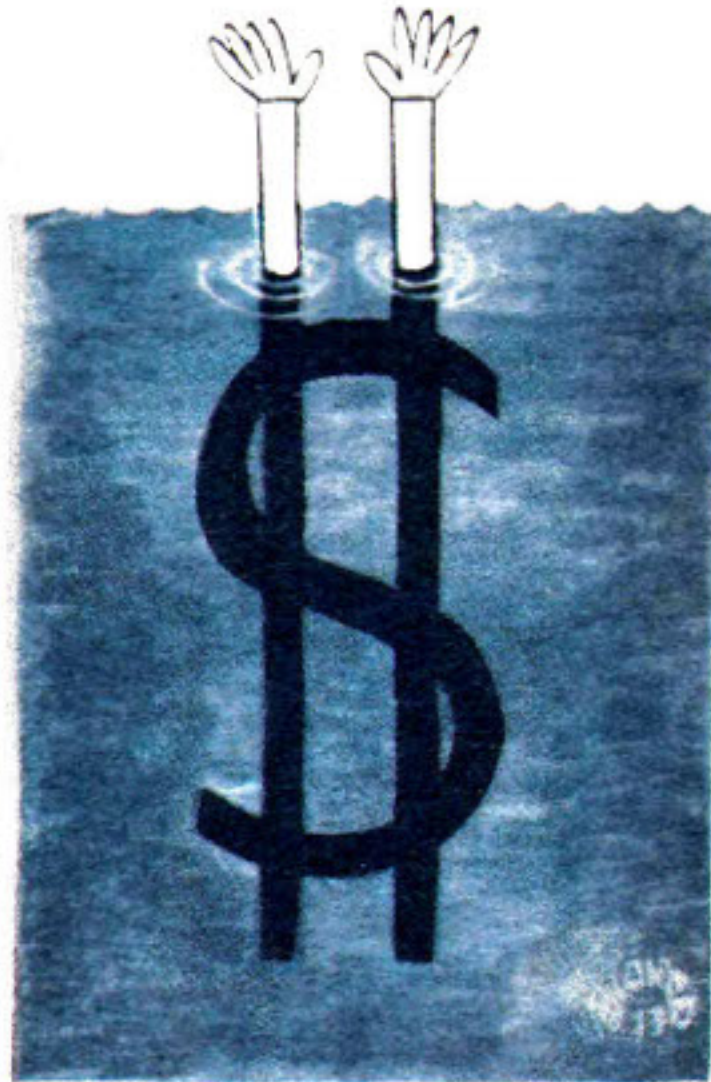
★ До редакції надійшов лист про те, що деяким учням Майдан-Копищанської восьмирічної школи Олевського району на Житомирщині було безпідставно видано грамоти.

У цій справі Перець звернувся до Міністерства освіти УРСР. Заступник начальника Управління шкіл міністерства тов. Руденко повідомив, що при перевірці факти підтвердились.

За незаконну видачу грамот директора школи Майданчука Д. Ю. з роботи знято.

★ Учні, які живуть на хуторі Димитрове (Черніаська область), поснаржились Перцеві на те, що їм доводиться пішки ходити (6 кілометрів) до школи.

Після втручання у цю справу редакції голова Городищенського райвиконкому тов. Валебний сповістив, що нині учнів регулярно підвозять до школи.

Інфляція.

Без слів.

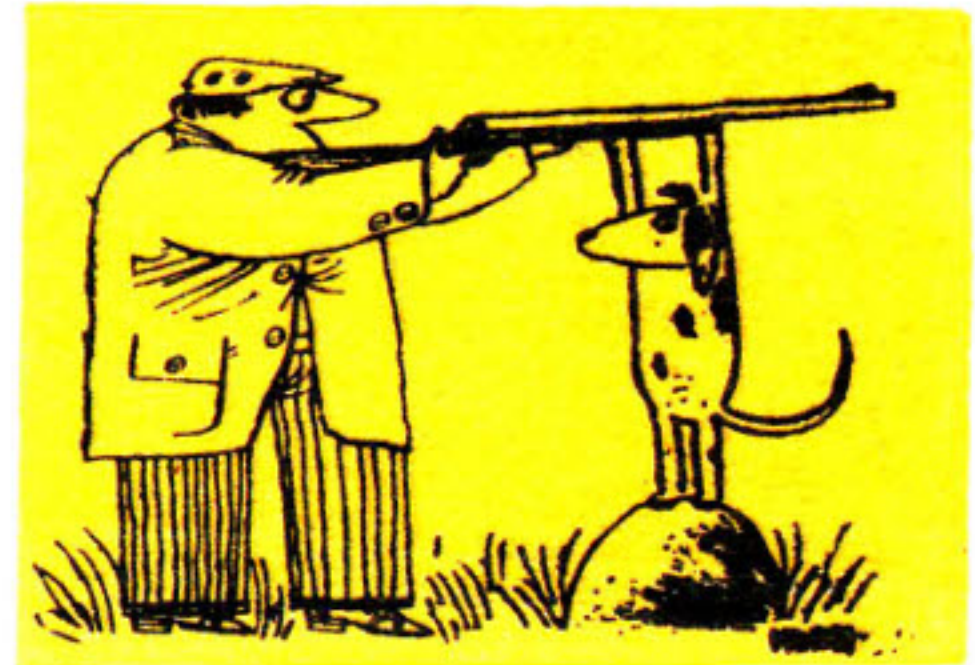

Без слів.

КУБІНСЬКИЙ ГУМОР

— Прошу, професоре, сідайте!..

Без слів.

— Не подавай вигляду, що ти його злякався!

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 13 (959)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 2. VI. 1975 р. Підписано до друку 20. VI. 1975 р. БФ 10853. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1975 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03193. Тираж 2 850 000 прим.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У ФРН все більше активізують свої дії
неофашисти.

(Із газет).

Осине гніздо.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Чилійська хунта проводить жорстону расо-
ву політику. (Із газет)

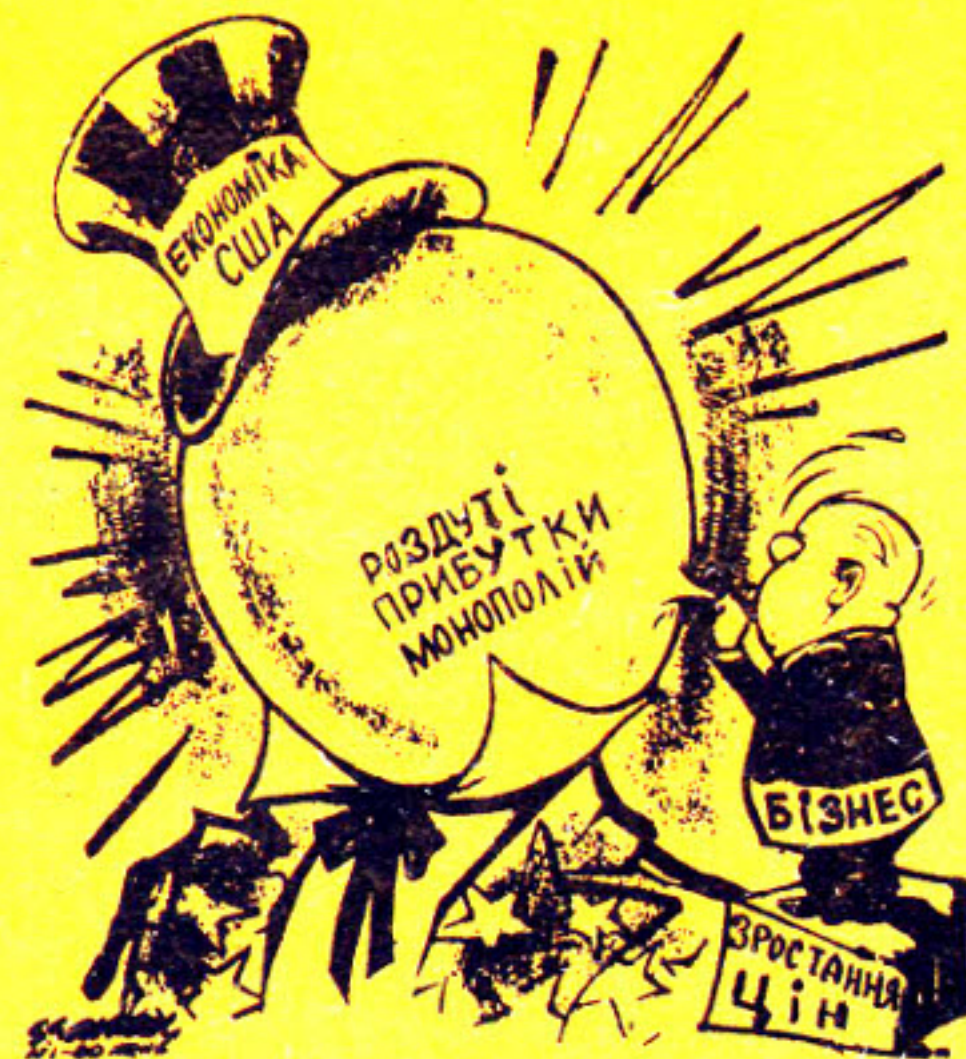

СОМБРЕРО-75 (чилійська модель).

ІНОЗЕМНА САТИРА

У США все ширше практикується
штучне підігрівання економічної ак-
тивності за рахунок величезних уря-
дових замовлень військово-промисло-
вому бізнесу. Це спричинилося до за-
гального подорожчання вартості жит-
тя населення.

(Із газет).

— Чи утримається капелюх на такій голові!
«ДЕЙЛІ УОРЛД», Нью-Йорк.

Без слів.
«ХОРИЗОНТ», Берлін.

Сполучені Штати все більше пере-
творюються на арену політичного бан-
дитизму.
Там панує атмосфера насильства і
сваволі, яку підігривають реакційні
правлячі кола.

(Із газет).

Під дулом пістолета.
«Лонг-Бич прес-телеграм».